

Z obsahu:

**Boží »otcovství« ve
Starém zákoně**

Katecheze Jana
Pavla II. při
generální audienci
20. ledna 1999
– strana 2 –

30 let

»Humanae vitae«

Morální důsledky
spolupráce se Stvo-
řitelem při vzniku
nového života
– strana 4 –

**Rovnost v důstojnosti
neznamená totožnost**

Martina Liminská
o poslání ženy
v církvi a společnosti
– strana 5 –

**Dovolil Bohu, aby
působil skrze něho**

Don Luigi
Orione – osobnost
tohoto století
– strana 8 –

**Poselství papeže
Jana Pavla II.
k postní době 1999**
– strana 10 –

**Dětský domov
»Shalom« – bez
etnických rozdílů**

Bílá kronika
– strana 12 –

Virtuální pasti
– strana 13 –

*Počet »dětí ulice« leží podle odhadu
odborníků mezi čísly 100–200 milionů...*

Boží »otcovství« ve Starém zákoně

Jak jsme naznačili již v předchozí katechezi, izraelský národ zakoušel Boha jako otce. Stejně jako ostatní národy vytušil u něho otcovské city přejaté z obvyklé zkušenosti s pozemským otcem. Především uctíval u Boha obzvláštní otcovský postoj a opíral se o bezprostřední poznání jeho spásonosné činnosti.

(Srov. KKC 238)

Lidská analogie

Z prvního hlediska, tedy obecné lidské zkušenosti, uznával Izrael božské otcovství a vycházel přitom z úžasu nad stvořením a obnovováním života. Zázrak dítěte, které se utváří v mateřském lůně, není myslitelný bez Božího zásahu, jak připomíná žalmista: *Tys přece stvořil mé ledví, utkal jsi mě v lůně mé matky.* (Ž 139,13) Izrael mohl vidět Boha jako otce také z analogie s jinými osobami, které zastávaly veřejnou funkci, zvláště náboženskou, a byly tak pokládány za otce: např. kněží (srov. Sd 17,10;18,19; Gn 45,8) nebo proroci (srov. 2 Kr 2,12). Kromě toho je třeba mít na paměti, že úcta, kterou izraelská společnost chovala k otcovi a k rodičům, přiváděla

k tomu, aby v Bohu viděla náročného otce. Mojžíšské zákonodárství bylo velice přísné vůči dětem, které nerespektují rodiče, a počítalo i s trestem smrti pro toho, kdo udeřil rodiče, anebo třeba jen zlořečil otci nebo matce (Ex 21, 15.17).

Synovství smlouvy

Ale postupně z této představy, která vyrůstala z lidské zkušenosti, dozrává v Izraeli vyhraněnější obraz božského otcovství, a to ve světle **spasitelských Božích zásahů**. Když jej vysvobodil z egyptského otroctví, Bůh vyzývá Izraele, aby s ním uzavřel smlouvu, a tak se stal **jeho prvorozeným**. Bůh tak ukazuje, že je pro něho otcem zcela zvláštním způsobem, jak to vyplývá ze slov, s nimiž se obrátil na Mojžíše: *Řekneš tedy faraonovi: Toto praví Hospodin: Izrael je můj prvorozený syn.* (Ex 4,22) V hodině zoufalství tento národ – syn si bude moci dovolit odvolávat se na tento privilegovaný titul a žádat nebeského Otce, aby zopakoval zázrak exodu: *Smiluj se, Hospodine, nad lidem, který se nazývá tvým jménem, nad Izraelem, s nímž jsi jednal jako s prvorozeným.* (Sir 36,11) Pod vlivem této situace Izrael byl nucen **zachovávat zákon, který jej odlišuje od jiných národů**, jimž má dokázat božské otcovství, jakého zvláštním způsobem požívá. Zdůrazňuje to 5. kniha Mojžíšova v souvislosti se závazky, které vyplývají ze smlouvy: *Vy jste dětmi Hospodina, Boha vašeho... ty jsi přece lid zasvěcený Hospodinu, svému Bohu, a Hospodin tě vyvolil mezi všemi národy, které jsou na zemi, abys byl jeho zvláštním vlastnictvím.* (Dt 14,1n)

Mesiášská tradice

Když Izrael nezachovává Boží zákon, jedná v rozporu se svou synovskou důstojností, vyslouží si výtky nebeského Otce: *Opomněl jsi Skálu, která tě zplodila, zapomněl jsi na Boha, který tě zrodil.* (Dt 32,18) Tato synovská důstojnost zahrnuje všechny členy izraelského národa, ale obzvláštním způsobem se vztahuje na **Davidovy syny a nástupce** podle slavného Nátanova proroctví, v němž Bůh říká: *Já mu budu otcem a on mi bude synem.* (2 Sam 7,14; 1 Kr

17,3) Mesiášská tradice se opírá o toto proroctví a potvrzuje tak **božské synovství Mesiáše**. O mesiášském králi Bůh prohlašuje: *Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil.* (Ž 2,7; srov. 110,3)

Výtky plné lásky

Božské otcovství ve vztahu k Izraeli se vyznačuje intenzivní, vytrvalou a soucitnou láskou. Navzdory nevěmostem národa a následným hrozbám trestů Bůh se zjevuje, že **není schopný zřít se své lásky**. Vyjadřuje ji slovy plnými hluboké něhy, a to i tehdy, když je nucen zanaříkat nad nezodpovědností svých dětí: *Ačkoliv jsem sám učil Efraima chodit a vodil jsem ho za ruku, oni nepoznali, že já jsem o ně pečoval. Táhl jsem je provázky dobroty, pouty lásky: byl jsem pro ně jako ten, kdo zvedá dítě ke své tváři; skláněl jsem se nad ním, abych mu dal jíst... Jak bych tě mohl opustit, Efraime, svěřit tě druhým, Izraeli?...*

Mé srdce se tomu vzpírá, mé nitro plane soucitem. (Os 11,3nn. 8; srov. Jer 31,20)

Dokonce i **výtky se stávají vyznáním obzvláštní lásky**, jak to vysvětluje kniha Přísloví: *Synu, nepohrdej nařízením Hospodina a neměj odpor k jeho domluvě, protože Hospodin kárá toho, koho miluje, jako otec svého syna, ve kterém má zalíbení.* (Př 3,11–12)

Mateřské rysy Boží lásky

Otcovství tak božské a současně tak »lidské« ve způsobech, jimiž se vyjadřuje, zahrnuje v sobě také rysy, které se připisují výlučně lásce mateřské. Obrazy, v nichž se Bůh přirovnává k matce, i když je to ve Starém zákoně ojedinělé, jsou velmi příznačné. Tak čteme např. v knize Izaiášově: *Sión řekl: »Hospodin mě opustil, Hospodin na mě zapomněl.« Může snad žena zapomenout na své dítě, neslitovat se nad plodem svého lůna? I kdyby snad žena zapomněla, já na tebe nikdy nezapomenu.* (Iz 49,14n) A dále: *Jako matka těší své dítě, tak já vás potěším.* (Iz 66,13)

Boží postoj vůči Izraeli se tak projevuje také v mateřských rysech, které vyjadřují **něhu a shovívavost** (srov. KKC 239). Tato láska, kterou Bůh vylévá tak bohatě na svůj národ, přivádí k jásose starého Tobiáše, který volá: *Chvalte jej, synové Izraele, přede všemi národy: on vás mezi ně rozptýlil, aby zjevil svou velikost. Chvalte ho přede vším, co žije; on je Hospodin, náš Bůh, on sám je náš Otec, Bůh po všechny věky.* (Tb 13,3n)

L'Osservatore Romano 21. 1. 1999
Mezilitulky a zvýraznění redakce Světla

ORGANIZAČNÍ ZAJIŠTĚNÍ JUBILEJNÍHO ROKU 2000

Kardinál Roger Etchegeyay, předseda ústředního výboru pro Jubilejní rok 2000 a arcibiskup Crescenzo Sepe, sekretář tohoto výboru, zveřejnili organizační zajištění Jubilejního roku 2000. K tomuto roku vyjde řada publikací o Římě a jeho církevních objektech s návrhy programů pro poutníky a s texty, které se vztahují k jubilejnímu roku. Pro poutníky je v Římě připravováno 65 000 lůžek navíc. Po dohodě s italským Telecomem bude dokončena telefonní síť „Intranet-Extranet“, která propojí 171 apoštolských nunciatur a biskupských konferencí a 38 významných církevních míst v Římě. Bude vydáno přes 10 milionů „poutnických karet“, které budou obsahovat osobní údaje nositele, informace o jeho zdravotním stavu a všechny předem zaplacené služby. Speciální informační systém bude zahrnovat rezervace míst, dopravní služby, parkovací místa apod. Počítá se s využitím 54 000 dobrovolníků, z toho 25% ze zahraničí.

Na přání Svatého otce bude otevřena speciální internetová stránka Jubilejního roku 2000 „Jubil2000.org“, a to již 22. 2. 1999 – o svátku Stolce sv. Petra. Stránka bude obsahovat texty v sedmi jazycích: italštině, francouzštině, angličtině, němčině, španělštině, portugalské a polštině. Později se rozšíří o ruštinu a čínštinu.

Věrnost za věrnost

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní slavnosti

**Nepomine jediné písmeno,
ani jediná čárka ze zákona**

Ježíšova horská řeč, „Magna charta“ nebeského království, pokračuje i dnes. Chceš-li se počítat k jeho učedníkům, otevři s přispěním Ducha svatého své srdce dokořán, abys Ježíšova slova přijal tak, jak ti je chce sdělit. Jde totiž právě o to, abys správně a nezkrusleně rozuměl smyslu jeho přikázání.

Hned na začátku se Ježíš důrazně ohraňuje proti falešnému názoru, jako by jeho posláním bylo ulámat hroty Božího zákona, aby byl pro člověka snesitelnější. Když Bůh jednou vymezil svá přikázání, nemýlil se a nemá nejmenšího důvodu k tomu, aby je měnil podle toho, zda lidé jsou nebo nejsou ochotni je zachovávat. Ježíš počítá dokonce s troufalostí lidí, kteří nejen že budou chtít Boží přikázání přizpůsobovat svým choutkám a sklonům, ale dokonce budou ještě přesvědčovat druhé, aby je následovali. Takové předem varuje, protože ti nebudou platit v Božím království za nic.

To, co Ježíš přišel zdůraznit, je ve skutečnosti naprostá nezbytnost takové opravdové úcty a synovské poslušnosti, která vychází přímo ze srdce člověka. Falešná spravedlnost zákoníků a farizeů, kteří měří jen podle vnějších předpisů, neodpovídá ani v nejmenším Božímu záměru.

Se spravedlností, která vychází z nitra a srdce, počítal Hospodin ještě předtím, svůj zákon definoval v Desateru. Tak jako Abrahám skutečně přinesl v oběť svého syna Izáka, i když se s ním nakonec vrátil z hory Mória⁽¹⁾, tak Kain se stal vrahem svého bratra už ve chvíli, kdy vzplanul velkým hněvem, až zsinál ve tvář. Pak už mu nepomohlo ani Hospodinovo napomenutí: *Nebudeš-li konat dobro, hřích se usadí ve tvých dveřích jako démon a bude se na tebe sápat. Ty však jej máš opanovat*⁽²⁾. V Kainově nitru však bylo již rozhodnuto. Vnější čin je už jen dovršením toho, čím srdce přetéká. Podobně židovští předáci naplnili o třetích velikonočních skutkem hříšné rozhodnutí, které živil ve svém srdci již od samého počátku Ježíšova veřejného působení⁽³⁾.

Jestliže se ti však zdá, jako by dnešní Ježíšova slova znamenala dokonce další zpřísnění zákona, je to jen zdání. Již když jej Hospodin ohlašoval na Sinaji, měli mu lidé rozumět tak, jak to nyní Ježíš zdůrazňuje. Ve skutečnosti slyšíš spíše vysvětlení, proč se může Boží přikázání stát pro tebe tak těžkým. Nehledej důvod obtížnosti přikázání u Boha, ale u sebe, ve

své lehkomyšlnosti, pohodlnosti, troufalosti, neovládané náruživosti a světském smýšlení. Jestliže jsi dovoloval, aby se ti do srdce nastěhoval jedovatý plevel, nesmíš se divit, až se po čase rozbují tak, že zaslepí tvůj zrak a ochromí tvou vůli. Nemá-li se hřích usadit u tvých dveří, aby se pak na tebe sápal, musíš zachovávat dostatečnou bdělost a svědomitě se chránit všeho nebezpečného a škodlivého, a to s rozhodností, kterou Ježíš výmluvně přirovnává k useknuté ruce či vyloupnutému oku. Boží přikázání jsou jako okrajníky a ukazatele, které ti bezpečně ukazují cestu spravedlnosti. Boží láska je rozestavila s nejvyšší moudrostí nikoliv proti tvé přirozenosti, jak se zdá tomuto světu, nýbrž právě naopak s největší vstřícností podle nejdokonalejší znalosti tvé přirozenosti. Bůh nejlépe zná to, co sám stvořil, a ví také nejlépe, jak předchozí neposlušnost ochromila lidskou rozhodnost pro dobro a spravedlnost. Můžeš se tedy spolehnout, že všechna svá přikázání stanovil podle své *moudrosti, která je plná tajemství*, především plná lásky: stanovil je právě tak, jak je stanovil, *protože nás předurčil, abychom mohli dojít slávy*.

Bůh tě však nikdy nebude k ničemu nutit, a to ani k tomu, co je ti ku prospěchu. I když za všech okolností věrně respektuje lidskou svobodu, současně platí, že *nikomu nedal dovolení, aby hřešil*. To, že jsi a zůstaneš svobodný, neznamená ani v nejmenším, že by cesta *přikázání*, kterou Bůh tak zřetelně vyznačil, nebyla skutečně jedinou možnou cestou, jak dojít k němu. Znamená to pouze, že všechno závisí na tvém vlastním rozhodnutí: *máš před sebou život, anebo smrt, a Bůh ti dá to, co budeš chtít*.

Přijmi proto s vděčností dnešní Ježíšův návod, jak si máš počínat, abys mohl zůstat věrný. Uvědom si, že tato věrnost se neosvědčuje až na poslední chvíli, ale ihned od doby tvého obrácení, den po dni v každíčké maličkosti. Teprve hluboké vědomí víry, že Boží příkazy jsou příkazy dané z lásky, přivede tě bezpečně k tomu, jak je přijímat a zachovávat. Láska je pro tebe zárukou, že *je v tvé moci, abys zůstal věrný*. Mysli méně na sebe a více na něho. Nestěžuj si tedy svému Pánu, že máš držet na uzdě své smysly, vždyť pro tebe uchystal, *co žádné oko nevidělo a žádné ucho neslyšelo, nač žádný člověk nikdy ani nepomyslí*.

Pane Ježíši, poslušný Synu nebeského Otce, *ukazuj mi cestu svých příkazů, budu je věrně zachovávat, poučuj mě, abych je střežil celým svým srdcem*.⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Gen 22, 16n; ⁽²⁾ Gen 4, 5.7

⁽³⁾ srov. Mk 3.6; ⁽⁴⁾ srov. resp. žalm 119

Liturgická čtení

1. čtení – Sir 15,16–21

Chceš-li, můžeš plnit přikázání, je v tvé moci zůstat věrným. Bůh před tebe položil oheň i vodu, vztáhni ruku, po čem chceš. Před každým je život a smrt, každému dá (Bůh) to, co kdo bude chtít. Převelká je moudrost Páně, je všemohoucí a všechno vidí. Jeho oči (hledí) na ty, kdo se ho bojí, on zná každý lidský skutek. Nikomu neporučil, aby byl bezbožný, nikomu nedal dovolení, aby hřešil.

2. čtení – 1 Kor 2,6–10

Bratři! Učíme moudrosti, ale jen ty nejkročilejší. To však není moudrost tohoto světa ani moudrost těch, kdo tento svět ovládají. Jejich moc je už zlomena. Moudrost, které učíme, je od Boha, plná tajemství a skrytá. Bůh ji už před věky pro nás předurčil k naší slávě. Nikdo z těch, kdo vládnou tímto světem, neměl o ní tušení. Protože kdyby o ní něco věděli, nikdy by Pána slávy neukřižovali. Ale – jak stojí v Písmě – my zvěstujeme to, 'co oko nevidělo, co ucho neslyšelo, nač člověk nikdy ani nepomyslí, co všechno Bůh připravil těm, kdo ho milují'. Nám to Bůh zjevil skrze svého Ducha. Duch totiž zkoumá všechno, i hlubiny Boží.

Evangelium – Mt 5,17–37

Ježíš řekl svým učedníkům: „Nemyslete, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky. Nepřišel jsem je zrušit, ale naplnit. Amen, pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona, dokud se to všechno nestane. Kdyby tedy někdo zrušil jedno z těchto přikázání – a třeba i to nejmenší – a tak učil lidi, bude v nebeském království nejmenší. Kdo se však bude jimi řídit a jim učit, bude v nebeském království veliký. Říkám vám: Nebude-li vaše spravedlnost mnohem dokonalejší než spravedlnost učitelů Zákona a farizeů, do nebeského království nevejdete. Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: 'Nezabiješ. Kdo by zabil, propadne soudu.' Ale já vám říkám: Každý, kdo se na svého bratra hněvá, propadne soudu; kdo svého bratra tupí, propadne veleradě; a kdo ho zatracuje, propadne pekelnému ohni. Přinášíš-li tedy svůj dar k oltáři a tam si vzpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech tam svůj dar před oltářem a jdi se napřed smířit se svým bratrem, teprve potom přijď a obětuj svůj dar. Dohodni se rychle se svým protivníkem, dokud jsi s ním na cestě, aby tě tvůj protivník neodevzdal soudci a soudce služebníkov, a byl bys uvržen do žaláře. Amen, pravím ti: Nevyjdeš odtam-

(Pokračování na str. 7)

30 let »Humanae vitae«

Encyklika Pavla VI. obsahuje základní prvky církevní nauky o manželství. Podle Jana Pavla II. chtěl Pavel VI. »vyložit morální důsledky spolupráce se Stvořitelem při vzniku nového života«.

Podstata encykliky »Humanae vitae«

Problémy, na které chce dát encyklika odpověď, jsou tyto: populační exploze, nezaměstnanost, bezdomovství, havarijní situace ve výchově, změna obrazu ženy, úloha ženy v současné společnosti, úcta k manželské lásce. K tomu přistupuje pokrok v lékařských vědách, znalosti v ovládnutí lidského těla, znalosti zákonů o předávání života.

Základní principy nauky, která se zde aplikuje, jsou: základ manželské lásky je v samotném Bohu; manželství je svým způsobem institucí Stvořitele, skrze ni uskutečňuje svůj plán lásky; vzájemným osobním sebeodevzdáním usilují manželé o životní společenství a o vzájemné zdokonalení, aby mohli spolupracovat s Bohem při vzniku nového života; proto vyžaduje manželství mezi pokřtěnými svátostnou důstojnost jakožto sjednocení s Kristem a s Církví.

Vlastnosti manželské lásky jsou následující:

– Lásky musí být lidská, tj. současně duchovní i smyslová, je to akt svobodné vůle udržovat a rozmnožovat lásku jak v radostech, tak v utrpeních každodenního života, aby manželé byli stále více jedno srdce a jedna duše a dosáhli lidské dokonalosti.

– Lásky musí být úplná, bez jakýchkoliv výhrad, které pramení ze sebelásky. Lásky musí být věrná a trvat až do smrti.

– Konečně láska musí být plodná. Nemůže se tedy omezit na společenství mezi manželé, protože jejím posláním je předávat dále život.

Odpovědné rodičovství

Sohledem na tělesné, duševní, finanční a sociální danosti vede odpovědné rodičovství k rozličným formám chování. Prvotním cílem je velký počet dětí. Závažné důvody mohou vést k rozhodnutí odložit na určitou dobu další těhotenství při respektování morálních zákonů.

Při předávání života nejsou rodiče svobodní tak, že by mohli postupovat podle své libovůle. Nemají absolutní sebeurčení, nýbrž musí své jednání uvést do souladu se stvořitelem Božím záměrem. Stvořitelství záměr se projevuje v samé povaze manželství a jeho úkonech. To je obsahem trvalé nauky učitelského úřadu Církve.

Respektování přírody a smysl manželského aktu

»Ty manželské akty, které představují důvěrné a čisté sjednocení manželů a dále předávají život, jsou »čestné a důstojné«, jak říká koncil. (GS 49) Zůstávají mravně dovolené i při předvídané neplodnosti, pokud její přímá příčina nevychází z vůle manželů; neboť určení těchto úkonů vyjádřit a posílit svazek manželů je zachováno. Jak učí zkušenost, ne z každého manželského spojení vzejde nový život. Bůh zařídil ve své moudrosti přirozené zákony a období plodnosti tak, že samy tvoří časový odstup mezi po sobě jdoucími porody. Když Církve nabádá lidi, aby sledovali přirozené mravní zákony, které jsou trvale obsahem jejího učení, učí pouze, že každý manželský akt sám o sobě musí být otevřen zplození nového života. (HV 11)

Toto církevním učitelským úřadem předkládané učení se zakládá na Bohem určeném nerozlučném spojení obou cílových obsahů: láskyplného spojení a plození, které jsou oba vnitřním obsahem manželského aktu. Toto spojení nemůže člověk z vlastní vůle zrušit. (HV 12)

Nedovolené cesty kontroly porodnosti

»Podle těchto základních zákonů lidského a křesťanského pojetí manželství musíme ještě jednou veřejně prohlásit: přímé přerušování počátečního plození, především přímý potrat, i když je podstoupen ze zdravotních důvodů, není zákonnou cestou, jak omezit počet dětí, a proto je nutno jej bezpodmínečně zavrhnout.« (HV 14) Aby doložil platnost této církevní nauky, uvádí papež celou řadu církevních dokumentů, počínaje Tridentským koncilem až po 2. vatikánský koncil.

»Stejně tak, jak to již častěji učinil učitelský úřad, je třeba odsoudit trvalou i časově omezenou sterilizaci muže nebo ženy.«

Stejně tak je zavrženíhodné každé jednání, které brání jeho přirozeným účinkům, ať už předem, v průběhu manželského aktu, nebo následně po něm, ať už je toto počínání cílem samo o sobě, nebo je prostředkem k jinému cíli. K ospravedlnění zneplodněného manželského aktu nestačí zdůvodnění, že je třeba volit zlo, které se zdá být menší (...) I když je někdy dovoleno strpět menší mravní zlo, aby se zabránilo zlu většímu, nebo aby se podpořilo něco mravně velmi cenného, nikdy není dovoleno udělat zlý skutek pro dobrý účel (srov. Řím 3,8); tzn. chtít něco, co ze své povahy porušuje mravní řád. (...) Proto je zcela mylný názor, že manželský akt, který je záměrně uskutečněn jako neplodný, může být vyvážen plodnými

akty celého manželského života. (HV 14)

»Pokud existují rozumné důvody, aby v řadě porodů nastoupila přestávka, a ty vyplývají z tělesné nebo duševní situace manželů anebo vnějších okolností, pak je podle církevní nauky manželům dovoleno sledovat přirozený cyklus plodných a neplodných období a omezit manželský styk na neplodná období, a tak plánovat počet dětí, aniž by to porušovalo mravní zásady. Církve zůstává věrná svému učení, když na jedné straně dovoluje manželům, aby využívali neplodná období, a na druhé straně zavrhuje jako vždy nedovolené používání umělých prostředků, které slouží přímo jako zábrana početí.« (HV 16)

Papež poukazuje také na následky používání umělých prostředků pro regulaci porodnosti. Jen krátce uvedme:

- * Otevírá se cesta k nevěrnosti a morálnímu úpadku.
- * Muž ztrácí úctu k ženě a považuje ji pouze za nástroj uspokojení vlastní žádostivosti. Nedívá se na ni jako na partnerku, které je povinen úctou a láskou.

Nezkreslená a otevřená výzva církevní nauky

S nezkreslenou, otevřenou a povzbuzující výzvou obrací se papež přímo na kněze a biskupy.

»Je vaší povinností, a naše slova platí především učitelům morálky, abyste předkládali církevní nauku o manželství nezkresleně a otevřeně. Dávejte především výkonem svého úřadu příklad správné poslušnosti... Víte také, že pro uchování vnitřního pokoje jednotlivců a jednoty křesťanského lidu je velmi důležité, aby v otázkách víry a mravů byli všichni poslušni a hovořili jednou řečí... Je-li vynikajícím výrazem lásky nezpronevřit nic ze spásitelného Kristova učení, pak je

nutno to spojovat vždy s trpělivostí a s láskou. (HV 28 a 29)

Závěrečné úvahy

Dnes se mnoho žen dělá neplodnými, používají různé prostředky proti početí a vůbec si neuvědomují, že se jedná o hřích. Pokládají to za přirozenou věc. Vina není pouze a někdy dokonce vůbec na jejich straně, protože mnoho kněží vůbec nemluví jasně a zřetelně o této tak důležité věci, při které může jít skutečně o život nebo smrt dětí.

Bylo by užitečné, aby všichni, kdo se připravují na manželství, přečetli si pozorně encykliku *Humanae vitae*.

Otázky, o kterých encyklika pojednává, jsou velmi komplexní a v mnohém ohledu pro dnešní materialistickou a ateistickou dobu nepochopitelné. Papež to předvídal, když řekl:

»Je možno předvídat, že sotva všichni přijmou zděděnou nauku církve bez námitek; zvednou se hlasy odporu proti slovu Církve a budou je podporovat moderní sdělovací prostředky. Církev tím však nebude překvapena, protože tak jako její božský Zakladatel i ona je postavena na znamení, kterému se bude odporovat (Lk 2,34), ale musí dostát svému úkolu hlásat pokorně, ale také pevně celou mravní nauku jak přirozenou, tak zjevenou.

Církev není vylučnou majitelkou těchto zákonů a nemůže o nich rozhodovat podle vlastního uvážení, nýbrž musí je pouze sřežít a vykládat. Nemůže nikdy prohlásit za dovolené něco, co je ve skutečnosti zapovězeno, protože to ze své přirozené povahy odporuje skutečnému blahu lidí... Jen když se drží zákonů, které Bůh vepsal do jeho přirozenosti s moudrostí a s láskou, může člověk dosáhnout pravého a tolik vytouženého štěstí.« (HV 18 a 33)

I. Dollinger
Der Fels 12/98
Překlad IŠ-

Rovnost v důstojnosti neznamená totožnost

Důstojnost, intimita, sebeobětování Proč jsou ženy i v Církvi nenahraditelné

Téma »Žena ve světě a v Církvi« je stále aktuální. Mnoho biskupů a sám papež v něm vidí odpovědi pro budoucnost. Martina Liminská (Francouzka) je matkou desíti dětí, byla dříve ředitelkou školky a základní školy ve Strasbourgu. Přinášíme zkrácenou přednášku, kterou přednesla v listopadu v Kruhu katolických laiků a kněží diecéze Würzburg.

Je tomu již několik let, co jsem mohla jako katechetka ve skupině dětí připravovat k prvnímu svatému přijímání také svého syna Bartoloměje. Je to osm z našich deseti dětí. Ke Dni matek mi věnoval své malé »umělecké dílo«, které namaloval, když se tehdy nepodařila ve škole ruční práce. Měl to být mlýnek a on z toho byl velice špatný. Dali jsme mlýnek do pořádku a on mi namaloval kytičku a k tomu připsal: »Milá maminko, děkuji ti, že jsi mi pomohla se svatým přijímáním. Taky mi vždycky pomáháš, když jsem nemocný. Dáváš mi odvahu do života. A taky nadějí. Děláš mě prostě silným. A Ty jsi taky silná. Dáváš mi nadějí pro můj mlýnek.«

Byl jsem dojatá. Vystihl přesně to, o čem jsem si myslela, že je úkolem žen v Církvi, a nejen v ní: dělat druhé silnými, provázet je a dávat jim nadějí, vytvářet atmosféru důvěry a lásky, aby mohlo slovo padat do úrodné půdy a přinášet tisícinásobný užitek. Aby se druzí zajímali o jejich osud, uznávali jejich identitu, aby se mohli v dobrém slova smyslu realizovat. Matka Boží Panna Maria je nám v tom velkým vzorem.

V rodině a v domácí církvi, malém obraze Církve, jak ji nazývá Jan Pavel II., to má význam ještě větší. I zde mohu vyprávět o úspěšném zážitku, jsou zde ovšem i neúspěchy, které také obohacují život. Malá Noemi,

kté je teď sedm let, měla za domácí úkol napsat, co si představuje pod pojmem peklo a co pod pojmem nebe. K peklu podle ní patří, když se starší bratři hádají. Tady se dá leccos změnit. Ale trvalou hodnotu má její definice nebe: »Být Mimi.« Málokdy jsem slyšela od dítěte tak přesnou a teologicky hluboce založenou definici toho, co lidské oko nevidělo a o čem lidské ucho neslyšelo. Je to překvapující, ale je to pravda: V nebi **jsme** my. Tam je naše osobní bytí dokonalé, nedotknutelné, neodstranitelné, věčné. Neboť tam patříme na Boha, naše bytí je tak říkajíc ponořeno do božského bytí, bytí tvora se kryje s bytím Tvůrce, je zde totální identita. V nebi jsem »já sama« v takové míře, jaká na zemi nikdy není možná. A tato nejvyšší míra identity znamená také nejvyšší sebenaplnění a tím i nejvyšší možné štěstí.

Mimi to pochopitelně takto nechápala. Ale cítila to tak, a to je také určitá forma vědomí, která odpovídá jejímu věku. Mluvili jsme o tom při přípravě na první svaté přijímání jen tak na okraj. Takové inspirace jsou spíše plodem vnitřního života, který je v důvěrném spojení s Bohem. A to je úkol nás matek jako rodičů: vytvářet tento vztah, tuto niternost, tuto intimitu, dát duši prostor, aby se osobnost mohla rozvinout k důvěrnému »Ty« se Stvořitelem a tak, jedním slovem, otevřít dveře k nebi.

O této úloze a schopnosti ženy a matky se dnes málo mluví a píše. Ačkoliv ženy v domácnosti jsou skutečnými motory společnosti, většina politiků a novinářů to běžně přehlíží. Tyto ženy nestojí na rampě v zářích reflektorů. Pohybují se spíše v té šedivé až tmavé zóně, ve které údajně není možná žádná sebe-realizace a ve které kvete materiální i duchovní chudoba. Ale kdo tak smýšlí, nemá o tom nejmenšího tušení, možná nemá ani ten správný domov, rozhodně ne takový, ve kterém můžeme nechat duši jen volně se potloukat, kde nezáleží na tom, co kdo má, ale co kdo je. Klíčovým slovem je intimita.

Základní vzorec rodiny

Intimita je základnou bytí, je to předpoklad identity. A to je základní vzorec rodiny. Intimita se upevňuje a uskutečňuje v pocitu bezpečí, ochrany a existenciální jistoty. Zde mohou žít, zde mohou existovat i se svými malými chybami. Dřív jsme tomu říkali teplo domácího hnízda. Ale je to něco ještě mnohem více, je to teplo srdce, strava lásky, citová základna. Když žena a matka vytváří rodinnou intimitu, připravuje půdu pro životní kořeny jednotlivých členů rodiny.

Jedním z mužů, který již dvacet let ustavičně horuje pro ženu, pro její úlohu a její důstojnost, je Jan Pavel II. Jak řekl salcburský biskup Andreas Laun, tento papež vytvořil katolický feminismus. Při generální audienci 20. června 1994 Jan Pavel II. řekl: »Ať chceme sebevíce rozmnožit a rozšířit úkoly ženy, všechno v ní, fyziologie, psychologie, přirozené návyky, mravní, náboženská i estetická vnímavost, to všechno ukazuje a zdůrazňuje její založení, její schopnosti a její poslání vydat ze sebe nový lidský život. Více než muž tíhne k tomu vydat svědectví. Těhotenstvím a porodem je se svým dítětem více svázána, je jeho vývoji blíže, je více odpovědná za

Neomylná víra

Katolická víro, jak neotřesitelně pevná jsi, jak hluboce za-

kořeněná, na jak pevné skále zbudovaná! Nebe a země pominou, ale ty nikdy nepominěš. Celý svět ti od samého počátku odporoval, ale ty jsi byla mocnější a vždy jsi triumfovala. *A to je vítězství, které přemohlo svět: naše víra.* (1 J 5,4) Ona podřídila mocné krále Kristu, získala národy k poslušnosti Kristu.

Co dalo apoštolům a mučedníkům sílu, aby vzali na sebe tvrdé boje a těžké tresty, ne-li víra, zvláště víra ve Zmrtvýchvstání? Co přimělo poustevníky, aby si málo cenili světských radostí a pohrdali světskou slávou, šlapali po bohatství a vedli v poustevnách osamělý život, ne-li víra?

Co vede dnes opravdové křesťany k tomu, aby nedbali na pohodlí, neodmítali nepřijemnosti a přijímali a snášeli to, co je tvrdé a namáhavé?

Víra, která se projevuje láskou (Gal 5,6), dává sílu zřici se současných dober a v naději na dobra budoucnosti zaměnit přítomné za budoucí.

Z poslední promluvy sv. Fidelise ze Sigmaringen (1578–1622), kapucína a mučedníka (obdoba našeho sv. Jana Sarkandra)

Proti modloslužbě *Proto, moji milovaní, utíkejte před*

modloslužbou! Mluvím přece s rozumnými lidmi. Uvažte sami, co říká: Kalich požehnaní, který zehnáme, není to účast v Kristově krvi? Chléb, který lámeme, není to účast v Kristově těle? Protože je to jeden chléb, tvoříme jedno tělo, neboť všichni máme účast na jednom těle. (1 Kor 10, 14–17)

Svatý Pavel nás varuje před každým druhem modloslužby. Patří sem i služba mamonu, falešné uctívání předmětů (aut a technických zařízení). Patří sem i přehnaná láska k zálibám (koníčkům), nesmyslné a často škodlivé utrácení času před televizní obrazovkou, zbožňování a uctívání zvířat atd. To všechno působí velké škody naší duši, odděluje nás od Boha a jeho řádu a nepřivádí k jednotě a společenství, ale k rozdělení.

Pavel varuje před démonickým působením modloslužby a volá nás k jednotě v účasti na Eucharistii. Mluví o uzdravující síle a působení Eucharistie, která je pravým Božím znamením pro jednotu, jakou Bůh požaduje na křesťanech.

Skutečná jednota mezi křesťany nastane teprve tehdy, až všichni křesťané přijmou a uznají celou pravdu Božího zjevení. Když např. Ježíš říká, že skrze slova kněze se chléb a víno proměňuje v jeho tělo a krev, pak nemůže být žádná diskuse o tom, zda se to skutečně děje, nebo ne. **Když to Ježíš řekl, musíme mu věřit.** On není jen pravý člověk, ale také pravý Bůh, s ním člověk nemá za úkol diskutovat, nýbrž poslouchat jeho slovo a plnit je. To platí o všem, co Ježíš řekl.

• Věřím tomu, že Ježíš je skutečně přítomen pod způsoby chleba a vína v Nejsvětější svátosti? – Co se stane jednoho dne s těmi, kteří se proti této Bohem zjevené pravdě tvrdošijně staví, protože jí buď nechápou, anebo jí nechťejí uvěřit?

• Jaké předsevzetí vyvodím ze světla této pravdy?

Modlitba: Modleme se, Bože, náš Otče, stůj při nás, svých služebnících, a prokazuj svou lásku všem, kdo k tobě volají. Ty jsi náš Stvořitel a vedeš náš život. Obnov v nás svou milost, abychom se ti líbili, a udržuj to, co jsi obnovil. Prosíme tě o to skrze Ježíše Krista, našeho Pána, který s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky. Amen.

Rovnost v důstojnosti

(Pokračování ze str. 5)

jeho růst a má větší podíl na jeho radostech, bolestech a na ohroženích, které mu život přináší.«

Kolikrát to už potvrdil každodenní život. Před rokem jsem našla večer po návratu ze setkání rodičů na posteli lístek, který mi Mimi napsala neurovanými písmeny: »Milá mami, mám radost, že si mi dala život.« Snad jí to manžel, který ten večer pečoval o děti, nějak vysvětlil. Kolikrát přijdou děti domů a nejdříve musí ze sebe všechno vyložit. Všechny starosti, všechna pobouření, ale i radosti musí být znovu sděleny a zvaženy, ať už se slovy nebo i beze slov. K tomu potřebuje dítě ochrannou zeď před veřejností. To je možné jen mezi těmi osobami, které mohou mezi sebou rozvíjet vnitřní vztah. A to předpokládá intimitu, půdu pro životní kořeny.

Intimita je dílo dobrého ducha, jenž vládne v domě. Není to žádné fluidum, které vane obyvákem, nýbrž je to přítomnost z těla a krve. Výchova probíhá spontánně. Přirozeně, měli bychom mít pedagogický koncept, lépe řečeno životní filozofii, abychom mohli spontaneitu lépe usměrnit a uvolnit. Ale především musíme být přítomni. Bez fyzické přítomnosti jde spontaneita do prázdna. Když dítě napadne při hraní nějaká otázka, chce ji položit, a to té osobě, která je mu vztahově nejbliže, totiž matce. Když tu maminka není, dítě nenapadne, aby si otázku uložilo do paměti a zeptalo se až večer. Děti kladou otázky ze situací. Matčina

přítomnost doma, to je horká otázka. Vanessa to jednou řekla novinářům takto: »Maminka není doma, když má čas, ale když ji potřebuji.«

Intimita. Je to zpravidla především matka, která vytváří toto prostředí důvěry a ochrany. Zdá se, že má pro to zvláštní vlohy, jak prý prokázaly výzkumy mozku v Americe. Těmto výzkumům já nerozumím, ale připadá mi to samozřejmé. Žena je z biologických důvodů více než muž nositelkou stvoření. Její ano k životu, její fiat umožňuje Bohu, aby dal člověku tvář, v případě Matky Boží aby dal tvář vykoupení, Spáse dal bytost. Již papež Pius X. zvolal: »Dejte mně opravdu křesťanské matky, a já zachráním upadající svět.« Nebyly snad matky velkých světců často ženami, které měly pověst svatosti? Myslím na sv. Moniku, matku sv. Augustina, Markétu Occhineovou, matku Dona Boska, ženy, které své syny různým způsobem uvedly do intimity, do přístupu k sobě samým a tím i k Bohu.

Tato schopnost, chci říci tato geneticky daná síla ženy vytvářet intimitu, je více než jen funkce. Ukazuje na totožnost ženy. Její důstojnost totiž nespočívá v té nebo oné funkci, nýbrž v její bytosti. V apoštolském listě *Mulieris dignitatem* formuloval to papež takto: »Bůh stvořil člověka jako muže a ženu. Oba jsou lidé, oba mají stejnou důstojnost a stejnou cenu, ale každý z nich je jiný. Oni jsou každý jako jiné já ve společném lidském bytí.«

*Martina Liminská
(Pokračování příště)*

Protože nám chtěl Pán ukázat, že jsme mu dlužní zachování celého Božího zákona a že nám stav Božího dětství byl darován za cenu jeho krve, řekl: »Když jste udělali všechno, co vám bylo uloženo, řekněte: „Jsme služebníci neužiteční, co jsme měli udělat, jsme udělali.“« Proto nebeské království není žádnou mzdou za dobré skutky, nýbrž Boží milostí, která je připravena pro věrné služebníky.

Marek poustevník

Na této zářivé cestě

**Dongo (Como), 4. března 1987,
Popeleční středa a začátek postní doby**

„Následujte mne na cestě, kterou jsem vám vytyčila, moji synové tak milovaní, které hájím a chráním.

Je to cesta obrácení a pokání.

Obrácení, které žádám po vás, je ono obrácení, které po vás žádá v evangeliu Ježíš. Vzdalte se od špatné cesty zla, pýchy, egoismu a hříchu.

Ve světě, kde žijete, kde se vzpouira proti Bohu a jeho zákonu lásky nejen přijímá, ale propaguje, vychvaluje a pozvedá na nový model života, kolik mých ubohých dětí se denně stává obětí hříchu a nenávisti, násilí a korupce, egoismu a nečistoty.

Těžký hřích vás vzdaluje od Boha, odnímá z vašich duší drahocenný dar jeho života a milosti, činí vás otroky vášně a neřestí, oslabuje váš odpor vůči pokušení, otvírá velké prostory působení satana, který se stále více zmocňuje vaší existence a činí ji nástrojem pro šíření bezuzdného egoismu a pýchy, nenávisti a rozdělení, chlípnosti a bezbožnosti.

Jestliže se s odvahou a úsilím opřete proti světu, ve kterém žijete, abyste šli cestou dobra

a Boží milosti, lásky a svatosti, uskutečňujete na sobě opravdový závazek obrácení.

Dnes je třeba, aby se všechny moje děti obrátily, aby se vrátily k víře evangelia, k životu podle evangelia, aby se daly vést jen moudrostí evangelia.

Tyto dny jsou příhodné k vašemu obrácení. Jsou to dny milostí a milosrdenství, naděje a očekávání.

Toto jsou *dny přípravy* na to, co vás teď čeká, na velké události, které vám byly předpovězeny.

Proto žádám po vás denní úkony sebezáporů a pokání.

Pokání ať se obětuje mému Srdci třemi rozdílnými způsoby.

Především mi věnujte *pokání vnitřní*, ve kterém se musíte cvičit, abyste ovládali sami sebe, své vášně a abyste se stali opravdu učenlivými, pokornými, malými a pohotovými splnit každý můj pokyn.

Mé Srdce opravdu často bolí, když vidím, jak odporujete mým mateřským výzvám. Proto se vám nedaří dosáhnout oné míry učenlivosti, pokory, pravého hlubokého pokoření sebe samých,

kteří po vás žádám, protože vás bezpodmínečně potřebuji ke spolupráci na realizaci mého plánu spásy a milosrdenství.

Dále mi obětujte *denní a mlčenlivé pokání*, které spočívá v dobrém plnění Otcovy vůle za všech okolností vašeho života, v pokorném, věrném a dokonalém plnění všech vašich povinností. Když to činíte, kolik drahocenných příležitostí trpět a obětovat se vám naskytá během jednoho celého dne!

Váš úsměv, vaše veselost, klid, trpělivost, odevzdanost, vaše obětavost, to jsou opravdová tichá pokání, která propůjčují každé situaci vašeho života větší cenu a světlo.

Žádám po vás také *vnější pokání*, které vždy spočívá v ovládnání vášně, v umrtvování vašich smyslů, zvláště očí, jazyka, sluchu a chuti.

Nehleďte na ohromné zlo, které vás obklopuje, ani na tolik nečistoty, která zamořuje vaše ulice.

Vzdejte se dívání na televizi, abyste si v duši zachovali světlo a abyste dali ve svém životě více prostoru pro usebrání, meditaci a modlitbu.

Učte se držet na uzdě svůj jazyk a budovat mlčení v sobě a okolo sebe, abyste mohli mluvit jen pro šíření dobra, v duchu lásky a pokorné služby všem.

Vyhnete se kritikám a reptání, pomlouvám a zlobě.

Nepodléhejte snadnému pokušení posuzovat a odsuzovat.

Zavírejte uši a mysl před vnějším hlukem, který dnes víc a víc ohlušuje a působí, že pak žijete ve stálém rozruchu, zmatku a vyprahlosti.

Umrtvujte chuť tím, že se zdržíte toho, co nejvíce dráždí vaši chuť, a že budete praktikovat i tělesný půst, který žádá Ježíš v evangeliu a který dnes po vás žádám já.

Jestliže půjdete touto cestou, kterou vám naznačuji, pak Pán požehná dny vašeho života a přivede vás k pokoju srdce a k očistě duše.

Vy sami se stanete mým prožívaným slovem a všude ponese světlo mé přítomnosti do velké temnoty, která ve světě houstne.

Vedu vás stále touto jasnou cestou obrácení a pokání, zvláště v těchto dnech přípravy na velký zázrak Božího milosrdenství, který se nyní začíná uskutečňovat.

Z knihy „Kněžím, přemilým synům Panny Marie“

Tzv. „Modrou knihu“ – část 1. (r. 1973–1986) a část 2. (1987–1996) získáte na adrese: Středisko MKH, Černochova 7, 772 00 Olomouc

LITURGICKÁ ČTENÍ – pokračování ze str. 3

tud, dokud nezaplátíš do posledního halíře. Slyšeli jste, že bylo řečeno: 'Nezcižoložíš.' Ale já vám říkám: Každý, kdo se dívá na ženu se žádostivostí, už s ní zcižoložil ve svém srdci. Svádí-li tě tvé pravé oko, vyloupni ho a odhoď od sebe; neboť je pro tebe lépe, aby jeden z tvých údů přišel nazmar, než aby celé tvoje tělo bylo uvrženo do pekla. A svádí-li tě tvoje pravá ruka, usekni ji a odhoď od sebe; neboť je pro tebe lépe, aby jeden z tvých údů přišel nazmar, než aby celé tvoje tělo přišlo do pekla. Také bylo řečeno: 'Kdo by se rozváděl se svou ženou, ať jí dá rozlukový list.' Ale já vám říkám: Každý, kdo se rozvede se ženou – mimo případ smilstva – uvádí ji do cizoložství, a kdo se ožení s rozvedenou, dopouští se cizoložství. Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: 'Nebudeš přísahat křivě, ale splníš Pánu svou přísahu.' Ale já vám říkám: Vůbec nepřisahajte, ani při nebi, protože je to Boží trůn, ani při zemi, protože je to podnož jeho nohou, ani při Jeruzalému, protože je to město velikého krále; ani při své hlavě nepřisahaj, protože ani jediný vlas nemůžeš udělat světlým nebo tmavým. Ale vaše řeč ať je 'ano, ano – ne, ne'. Co je nad to, je ze zlého.

V církvi a v různých prostředích, ve kterých se rozvíjí vaše každodenní přítomnost, staňte se věrohodnými svědky Otcovy lásky. Zviditelněte jej svým chováním, způsobem, jakým přijímáte druhé, a tím, že jste rozhodnutí sloužit jim ve věrném plnění Boží vůle a jeho přikázání.

* * *

Odleskem Otcovy lásky jsou různé formy otcovství, s nimiž se setkáváte na své cestě. Myslím především na vaše rodiče... na kněze a jiné osoby zasvěcené Bohu... na skutečné vychovatele.. Za každou z těchto vzácných osob, které vás provázejí cestou života, děkujte stále Pánu.

* * *

Abychom poznali, zda opravdu milujeme Boha, musíme si ověřit, zda skutečně milujeme své bližní.

Jan Pavel II., z poselství Otec vás miluje pro XIV. setkání mládeže 1999

Dovolil Bohu, aby působil skrze něho

V tom spočívá fascinace Dona Luigiho Orioneho, pozoruhodné osobnosti tohoto století. Don Giovanni Venturelli, který jej znal a byl jeho následovníkem, poskytl tento interview o jeho životě.

Don Orione? Je velký, ale nikoliv na základě věcí, které sám udělal, nýbrž proto, že dovolil Bohu, aby je skrze něho uskutečnil.

Tak shrnuje Don Venturelli, vynikající kněz ve věku 82 let, tajemství oné osobnosti, o které kardinál Siri řekl: »Rozuměl své době daleko lépe než kdokoli jiný.« Giovanni Venturelli se potkal s Donem Orionem již jako mladý klerik a byl jím tak fascinován, že spolu s jinými přáteli zaznamenával všechno, co říkal. Nemělo se ztratit ani jedno z jeho mimořádných slov. Tak měl po ruce stále zápisník, když mu byl nablízku posledních šet let jeho života až do smrti. Setkání s Donem Orionem bylo pro Venturelliho momentem, který určil jeho životní dráhu. Ještě dnes pracuje v archivu kongregace synů Boží prozřetelnosti, aby prostudoval a uspořádal všechny písemnosti, svědectví a dokumenty o zakladateli kongregace. Požádali jsme ho, aby nám vyprávěl o životě kněze, který byl svým způsobem příliš zdrženlivě uctíván a teprve v roce 1980 blahorečen.

Jak jste poznal Dona Orioneho?

G. V.: Náhodou. Chtěl jsem se stát knězem, ale neměl jsem prostředky, abych zaplatil seminář. Tehdy byly finanční potíže nepřekonatelnou překážkou. Můj bratr napsal Donu Orionemu, kterého sám neznal, a ten mě přijal do noviciátu. Bylo to 4. prosince 1929. Bylo mi tehdy 15 let. Vzpomínám si ještě, jak mě posadil ke stolu a moji kolegové se předháněli ve vyprávění o Donu Orioneovi. Každý

z nich byl fascinován jeho osobností. Velice mě to udivilo. Rok nato jsme byl přeložen do mateřského domu kongregace v Tortoně, kde Don Orione žil. Zůstal jsem pak po dalších deset let až do jeho smrti po jeho boku. Tak jsem měl každý den příležitost slyšet jej a sledovat bouřlivý rozvoj jeho díla.

Začal jste již tehdy zapisovat všechno, co Don Orione řekl?

G. V.: Začal jsem s tím až v roce 1934 na pokyn ředitele domu Dona Luigiho Orlandiho a dělal jsem to pak šest let až do zakladatelovy smrti. Pokaždé, když Don Orione promlouval, stáhl jsem se do kouta a zapsal jsem jeho slova. Během všech těchto let mi vypomáhali i moji přátelé. Neznali jsme těsnopis a pokaždé, když byl jeden unaven, předal práci druhému. Večer jsme se sešli a prováděli jsme rekonstrukci všech promluv, které ten den pronesl. Jeho řeči byly mimořádné a tím způsobem se neztratilo nic z toho, co bylo významné.

Don Orione ovlivnil život mnoha mladých lidí. Co bylo na něm nejvíce přitažlivého?

G. V.: Kdybyste věděl, kolikrát jsem si já sám položil během těch let tuto otázku. Jistě, měl zvláštní osobní charisma. Nápadná byla jeho inteligence a schopnost porozumět lidem a okolnostem. Kdo ho následoval, mohl si být jist, že je na správné cestě, a že tedy poslouchá Pána. V čem však byl důvod? Vzpomínám si, že jsme se jednou potkali na dvoře s několika přáteli a položili jsme si přes-

ně tuto otázku: »Co myslíš, proč Don Orione tak okouzluje každého, kdo za ním přijde na návštěvu?« Všimli jsme si, že lidé se pokoušeli dotknout se jeho oděvu, když opouštěli dům. A každý, kdo s ním mluvil, ať to byl generál, nebo nějaký významný politik, každý se v tom okamžiku jakoby »scvrkl«: zaujal postoj dítěte a doslova mu visel na rtech. A my mladí jsme mnoho přemýšleli o příčině této fascinace. Jeden řekl: »Lidé věděli, že vykonal veliká díla.« Jiný: »Protože byl velkorysý.« Mezitím k nám dorazil ředitel domu Don Biaggio Marabotto, a když nás chvíli poslouchal, řekl: »Ale o čem to mluvíte? Jste s ním ustavičně v kontaktu a ničemu jste neporozuměli? Don Orione není velký na základě věcí, které vykonal, nýbrž protože dovolil Bohu, aby je uskutečnil skrze něho. Jediná velikost, kterou nám Bůh den ze dne ukazuje, spočívá v poslušnosti k jeho pokynům.«

Tehdy jsme pochopili, proč jsme měli pokaždé, když jsme jej potkali, dojem, jako bychom se blížili k něčemu posvátnému. On konal dobro nikoliv na základě nějakého neurčitého humanitarismu nebo pocitu bratrství, on stál ve službách Božích. Učili jsme se den po dni, že Bůh nežije mezi hvězdami, nýbrž že vzal na sebe lidské tělo a ukazuje se nám v takových lidech, jako je Don Orione. Zkrátka, muž Boží, ale se všemi lidskými vlastnostmi.

Vzpomínám si ještě, jak velice miloval kulturu a literaturu a pěstoval správný kult antických spisovatelů. Byl vášnivým milovníkem krásných věcí. Jednou večer, když jsme mu přáli jak obvykle dobrou noc, vyprávěl nám, jak jednou navštívil jednu rodinu v Castel Arquato u Piacenzy. »Měl jsem přišemé bolesti zubů a nemohl jsem se dočkat, kdy se budu moci rozloučit. Ale oni mě zavedli do obyčejného pokoje, kdy byly na stěně překrásné obrazy. Byl jsem tak okouzlen, že jsem

úplně zapomněl na bolesti zubů.« Těmito příklady, které vybíral ze své vlastní zkušenosti, nás učil, že »krása je odleskem a touhou po Bohu.«

Které byly rozhodující úseky jeho života?

G. V.: Především setkání s Donem Boscem. Don Orione nám o Donu Boscovi vyprávěl stále a znovu. Když se vedoucí semináře ptal, jestli může přijmout nějakého kandidáta, odpovéděl: »Don Bosco by jej neodmítl«, anebo »Toho by Don Bosco nepřijal«.

Věřím, že by nebylo Dona Orioneho, kdyby nedošlo k jeho setkání s Donem Boscem. Tak se sděluje Boží milost: skrze setkání. Řekl: »Pro mě byl vstup do Valdocca, mateřského domu salesiánů, jako vstup do říše světla. Všechno jsem se naučil od Dona Bosca.« Z toho, jak mluvil o Donu Boscovi, jsem vyrozuměl, že pozoroval každé jeho jednání, aby si přisvojil jeho důvody. A když dnes čtu spisy Dona Bosca, mám dojem, že Don Orione je uskutečňoval v praxi tak, že je učinil uskutečnitelnými pro druhé.

Mladý Orione žil od r. 1886 až do r. 1888 po boku Dona Bosca. Bylo mu tehdy 14 let. Vyprávěl, že měl to štěstí seznámit se s Donem Gioachinem Berthem, který byl 25 let sekretářem Dona Bosca a pak ustoupil do pozadí. A malý Luigino si nechal o Donu Boscovi všechno vyprávět, opravdu všechno. »Ptal jsem se jej také, zda měl Don Bosco nějaké chyby. A víte, co mi odpovéděl? Zavedl mě na dvůr a ukázal mi slunce. „Vidíš je? I slunce má skvrny, a přece zůstává sluncem.“«

Díky tomuto přátelství podařilo se mu jít ke zpovědi k Donu Boscovi, který byl již na konci svých sil. Toto privilegium měli jen ti největší. Chtěl si vykonat generální zpověď a připravoval se na ni velice důkladně. Vyprávěl nám, že při svém zpytování svědomí popsal čtyři sešity. Po-

užil rozličná zpovědní zrcadla a cítil se ve všem vinen, i v tom, čemu nerozuměl. Jen na jednu otázku odpověděl záporně: »Zabil jsi někoho?« Zde zněla odpověď: »Ne.«

Když vstoupil do pokoje Dona Bosca a ten jej vyzval, aby vyznal své hříchy, vytáhl první sešit. Don Bosco jej vzal, jako by jej chtěl číst, a roztrhal jej. Totéž udělal s dalšími třemi. Mládenec se díval celý zmatečný na staříčkého kněze. »Tím je zpověď skončena,« řekl Don Bosco, usmál se a dodal, »a už nemysli na to, cos tam napsal.«

Při posledním setkání přitiskl světec hlavu mladého Luigiho na svou hrud' a řekl: »Bude me navždy přáteli.« Tuto epizodu nám vyprávěl Don Orione znovu a znovu. Když jsem žil vedle něho, byl už slavnou osobností. Byl zakladatelem velké kongregace oratoriánů, kteří vedli domovy pro chudou mládež. Vzpomínám si ještě, jak hluboce byl dojat, když mluvil o Donu Boscovi. »Utíkal bych po žhavém uhlí, abych jej mohl ještě jednou spatřit a poděkovat mu.«

Jestli si dobře vzpomínám, stal se první zázrak, který Don Bosco udělal po své smrti, právě Donu Orioneovi.

Don Orione nám tuto záležitost opakovaně vyprávěl. Když Don Bosco zemřel, byl vystaven nikoliv v rakvi, ale vsedě v křesle, aby mu mohli věřící prokázat poslední úctu. Lidé tedy přicházeli a Don Orione stál s několika mládenci po boku Dona Bosca. Když Don Orione viděl, jak se lidé dotýkají svými šátky anebo předměty mrtvoly Dona Bosca, aby si je pak schovali jako relikvie, dostal nápad: Jestliže ukrojím kus chleba a dotknu se jím Dona Bosca a dám jej pak sníst nemocným, jistě se uzdraví. Orione měl klíč k jídelně. Spěchal tam, aby ukrojil kus chleba. Byl při tom tak rozrušený, že si velmi hluboko pořezal

prst. »Byl jsem velice polekaný, prst visel bezvládně a byl to ukazováček na pravé ruce. Kdybych neměl tento prst, nebyl bych připuštěn ke kněžskému svěcení, protože bych nemohl držet hostii při konsekraci. Měl jsem tedy strach, že nebudu moci být knězem. Chytl jsem tedy prst druhou rukou a spěchal k mrtvole Dona Bosca, pozvedl jsem poraněnou ruku až k jeho obličejí a náhle nebylo na ruce nic vidět. Prst byl zcela zahojený. Zůstala mi jen jizva.« Když jsem slyšel toto vyprávění, byl jsem tak zvědavý, že jsem jednou šel k němu, když seděl u psacího stolu, a zůstal jsem tam tak dlouho, až jsem uviděl jizvu, která potvrzovala zázrak, který světec vykonal na jiném světcí. Bylo ji vidět zcela zřetelně. Je ji možno vidět ještě dnes v Tortoně, kde se přechovává mrtvé tělo Dona Orioneho, které zůstalo obdivuhodně zachováno.

Jak vzniklo Dílo Boží prozřetelnosti?

G. V.: Don Orione byl synem kameníka. Když otec r. 1891 zemřel, neměl nikoho, kdo by mu pomohl a převzal náklady na seminář v Tortoně. Proto jej jmenovali jeho představení spolu s dvěma nemajetnými seminaristy za dómské kostelníky. Tak získal ubytování a mohl si i něco přivydělat. To byl současně již počátek jeho díla. Jednoho dne v březnu 1892 viděl Orione v dómě jednoho mladíka, který plakal. Jmenoval se Mario Ivaldi. Později jsem se s ním seznámil a on mi podrobně vyprávěl svůj příběh. Orione se jej zeptal, proč pláče. »Protože jsem při katechismu dostal facku. Možná, že jsem řekl nějaký nesmysl, ale do náboženství už nepůjdu.« Mario mi řekl, že Don Orione jej nejdříve vyzval k modlitbě před obrazem Panny Marie Matky dobré rady a pak jej zavedl do své světničky. »Tam mi dal nějaké sladkosti a vysvětloval mi katechismus takovým způsobem, jaký jsem ještě nikdy ne-

Poselství Královny míru

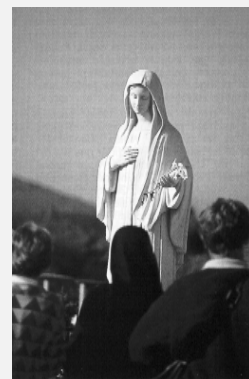
Drahé děti!

Opět vás zvu k modlitbě. Nemáte výmluvu, že musíte více pracovat, protože příroda ještě spí hlubokým spánkem.

Otevřte se v modlitbě. Obnovte modlitbu ve vašich rodinách. Postavte Písmo svaté na viditelné místo ve vaší rodině, čtěte je, přemýšlejte a učte se, jak Bůh miluje svůj lid.

Jeho láska se ukazuje i v dnešní době, neboť vám posílá mne, abych vás zvala na cestu spásy. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!

Medžugorje 25.1.1999

Nejsubtilnější forma lenosti

Toto poselství nás hluboce interpeluje na úrovni naší lenosti v modlitbě, na úrovni všech výmluv, které nacházíme, abychom se nemodlili. Maria nám tu dává obrázek zimy v Chorvatsku: příroda odpočívá, lidé na venkově se živí jen tím, co si uložili během léta; vlastně nemají co dělat, a přece každý pokračuje ve „vynalézání práce“ a povinností, každý musí mít možnost si říkat „mám toho přes hlavu“.

Práce je často nejsubtilnější formou lenosti. Lenosti intelektuální a duchovní; aktivizujeme se, abychom nemysleli, abychom se nemodlili, abychom se neocitli tváří v tvář sami sobě a Bohu. – Židovská tradice říká, že dva hadovy zuby jsou smutek a lenost. Prvotní hřích v nás působí těmito dvěma způsoby, proti nimž je třeba energicky bojovat, abychom našli radost ze spojení s Bohem.

Písmo svaté je zmo, které máme mlít, abychom obdrželi pšeničnou mouku nového života. Tato práce je podstatná, a přece, v naší lenosti zanedbáváme četbu Bible, která nás uvádí do meditace – a meditace nás vede ke kontemplaci. To je určitě ten bod medžugorských poselství, který nejvíc zanedbáváme. Poslouchejme přece tu jednoduchou radu, kterou nám Maria dává: dejme Božímu slovu čestné místo, které mu patří (v prostoru i v nás samých). Jak říká Písmo: „Dělej to, a budeš žít.“

Bratr Efraim

K poselství Královny míru 25. 1. 1999

slyšel. Nakonec mi řekl: »Přived' příště ještě další kamarády, abys nebyl sám.« Měl jsem radost z toho, co se mi přihodilo, a vyprávěl jsem o tom i druhým. A oni přišli se mnou.« Tímto způsobem začal apoštolát Dona Orioneho mezi mládeží. Hrál si s nimi a vyprávěl jim o Bohu. K výuce museli však žáci projít velkolepou lodí dómu. Dělalí při tom hluk a pobouřili jiné kněze, kterým se tento rámus živé skupiny zdál příliš velký. Proto Orione přeložil místo

schůzek na náměstí Ukřžovaného. Ale nyní začali dráždit nejen kněze, ale i občany Tortony. Stížnosti se dostaly až k biskupovi Mons. Bandimu. Jako odpověď na ně dal k dispozici dvůr svého paláce. To bylo v červnu. A jak mi Mario vyprávěl, mladíků byla během několika měsíců stovka. Tak vznikla první oratoř Dona Orioneho.

(Dokončení příště)

Poselství papeže Jana Pavla II. k postní době 1999

Bratři a sestry v Kristu, postní doba, kterou máme před sebou, je dalším Božím darem. Chce nám pomoci, abychom znovu rozpoznali svoji přirozenost jakožto děti stvořených a obnovených Otcovou láskou skrze Krista v Duchu svatém.

1. *Hospodin připraví všem národům (...) hostinu.* Slova inspirující toto postní poselství nás chtějí především povzbudit k tomu, abychom si uvědomili milující péči nebeského Otce o všechny lidi. Ta se projevuje již v aktu stvoření, kdy Bůh „viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré“ (Gn 1,31). Jejím potvrzením je privilegovaný vztah s izraelským národem, který si Bůh vyvolil jako svůj lid, aby započal dílo spásy. V Ježíši Kristu dosahuje tato milující péče svého naplnění: v něm přechází Abrahámovo požehnání na všechny národy a skrze víru dostáváme zaslíbeného Ducha (srov. Gal 3,14).

Postní doba je vhodnou dobou k tomu, abychom Pánu upřímně děkovali za divy, které vykonal v prospěch člověka, jež prostupují celými dějinami, a především za vykoupení, kvůli němuž neušetřil ani vlastního Syna (srov. Řím 8,32).

Odhalování spasitelné přítomnosti Boží v životních peripetiích člověka nás pobízí k obrácení. Všichni na sobě zakoušíme Boží vyvolení a to nás vede k chvále a oslavě Boha. Se svatým Pavlem opakujeme: „*Bud' pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, on nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem. Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkvrnění v lásce.*“ (Ef 1,3–4) Bůh sám nás vyzývá k pokání a vnitřní očistě, abychom obnovili svou víru. Neúnavně nás volá k sobě, a kdykoliv prožijeme porážku způsobenou hříchem, ukazuje nám cestu zpátky do svého domu, kde znovu najdeme tuto

jedinečnou náklonnost, pro niž si nás v Kristu vyvolil. Takto v nás roste vděčnost za lásku, kterou nám Otec projevuje.

2. Postní doba nás připravuje na slavení Kristova utrpení a zmrtvýchvstání, na tajemství našeho vykoupení. Předzvěstí tohoto tajemství je hostina, kterou Pán slaví se svými učedníky na Zelený čtvrtek a předkládá sám sebe ve znamení chleba a vína. Slavením eucharistie „*se uskutečňuje reálná, podstatná a trvalá přítomnost vzkříšeného Pána... a je přinášen onen chléb života, který je zárukou budoucí slávy*“, jak jsem napsal v Apoštolském listě *Dies Domini* (č. 39).

Hostina je znamením radosti, protože se při ní projevuje hluboké společenství těch, kteří ji slaví. Hostina, kterou všem národům prorokoval Izaiáš (srov. Iz 25,6), se tak v eucharistii stává skutečností. Neomylně odkazuje na konec věků. Víra nám říká, že tajemství Paschy je již dovršeno v Kristu; musí se však ještě naplno realizovat v každém z nás. Svou smrtí a svým zmrtvýchvstáním nám Syn Boží daroval věčný život, který začíná zde a který se definitivně uskuteční ve věčných Velikonocích v nebi. Mnoho našich bratří a sester je s to přijmout svoji bídu, starosti a nemoc jediné proto, že mají jistotu, že se jednoho dne zúčastní věčné hostiny v nebi. Postní doba tak otvírá pohled za hranice přítomnosti a dějin i za horizont tohoto světa; ukazuje na dokonalé a věčné společenství s Nejsvětější Trojicí.

Požehnání, které jsme získali v Kristu, strhává zeď časnosti a otvírá bránu definitivní účasti na životě v Bohu. „*Blaze těm,*

kdo jsou pozváni k Beránkově svatební hostině.“ (Zj 19,9) Nemůžeme zapomenout, že náš život má svůj konečný cíl v této hostině, předjímané ve svátosti eucharistie. Kristus nám získal novou důstojnost nejen pro náš pozemský život, ale především novou důstojnost dětí Božích, které jsou povolány k věčnému životu s ním. Postní doba nás vyzývá, abychom překonávali pokušení dívat se na skutečnosti tohoto světa jako na definitivní a abychom poznávali, že „*svou vlast máme v nebi*“ (Flp 3,20).

3. Zatímco přemítáme o tomto podivuhodném povolání, kterým k nám Otec skrze Krista promlouvá, nemůžeme zapomenout na jeho lásku k nám. Tento rok přípravy na Velké jubileum roku 2000 nás vybízí, abychom si znovu uvědomili, že Bůh je Otec, jenž nám ve svém vyvoleném Synu dává účast na vlastním životě. Dějiny spásy, které on uskutečňuje s každým a pro každého, nás učí novou intenzitou žít lásku (srov. 1 Jan 4,10nn), teologickou ctnost, jejíž prohloubení jsem doporučil pro rok 1999 v apoštolském listě *Tertio millenio adveniente*.

Zkušenost lásky Otcovy vede křesťana k tomu, aby se ve smyslu logiky, která jej vede ke službě a sdílení, sám stal živým darem, otevřeně přijímajícím ostatní lidi. V průběhu staletí církve v nesčetných oblastech slovy i skutky dosvědčovala lásku Boží. Také dnes se před námi otevírají mohutné prostory, v nichž se má působením křesťanů zpřítomnit láska Boží. Nová bída a další trýznivé otázky, které mnohým nahánějí strach, čekají na konkrétní a kompetentní odpovědi. Ten, kdo je osamělý,

Hospodin připraví všem národům (...) hostinu...
(Srov. Iz 25,6)

nebo byl vytlačen na okraj společnosti, kdo hladoví, je obětí násilí, nebo je pln beznaděje, měl by v péči církve zakusit něhu nebeského Otce, který od počátku světa pečuje o každého člověka a obdarovává jej svým požehnaním.

4. Postní doba s pohledem obráceným na Otce se stává jedinečnou dobou lásky, která se projevuje v hmotných a duchovních skutcích milosrdenství. Mám na mysli zvláště ty, kdo jsou vyloučeni z hostiny každodenního blahobytu. Existuje mnoho „Lazarů“, kteří klepou na dveře společnosti: jsou to všichni ti, kteří se nepodílejí na materiálních výhodách pokroku. Trvajících bída musí vyburcovat svědomí křesťanů a zavázat je k tomu, aby osobně i společně zjednali nápravu.

Nejen jednotlivci mají příležitost přivést chudé k účasti na svém blahobytu; také mezinárodní instituce, vlády států a přední centra světové ekonomiky by měly nastoupit odvážnou cestu spravedlivějšího rozdělování hmotných statků v rámci jednotlivých zemí a mezi národy.

5. Bratři a sestry, obracím se na vás s tímto poselstvím na počátku postní doby, abych vás povzbudil na cestě k obrácení – to totiž vede ke stále plnějšimu poznání tajemství dobra, které Bůh pro nás přichystal. Maria, Matka milosrdenství, ať vede naše kroky. Ona jako první poznala a přijala láskyplný plán Otce, uvěřila a je „požehnaná mezi ženami“ (Lk 1,42). Byla poslušná v utrpení, a tak měla jako první účast na slávě dětí Božích.

Maria ať nás posiluje svou přítomností, ať je „znamením jisté naděje“ (*Lumen gentium*, 68) a ať se za nás u Boha přimlouvá, aby nás znovu naplnilo milosrdenství Boží.

Ve Vatikáně 15. října 1998
Jan Pavel II.

Heřman Josef

Vilém Hünermann

XXIX.

Pán nad dvaceti národy
a loupežnický hejtman

Starý Ondřej seděl na lavici vedle kamen a strkal do sálající výhně bukové poleno. Jeho vrásčité obličej zesvětľal v záři plamenů a trochu se usmál. Otočil se a dal ruku na rameno pateru Heřmanovi, který seděl vedle něj.

„Ne, otče, to je dobré. Chudý, to jsem. Ale zimu přežiju i bez klášterní polévky. A vůbec, víte vy, s kým mluvíte? Myslíte si, že se starým sedlákem. Jo, to si myslíte vy, ale já jsem víc než císař Fridrich s jeho rudým vousem!“ Oči starého muže spokojeně zářily. Chvilí se pásl pohledem na údivu ve tváři premonstráta. Pak pokračoval: „Kolik národů má ten... ten Barbarossa? Německo a Velšsko, jinak už nic. Tak to by byly dva. Ale já mám dvacet národů! Já panuji nad říší s mnoha statisíci poddanými, a kolik královen je mi podáno!“

„Mluvíte o svých včelách!“ smál se Heřman.

„Samozřejmě, o svých včelách! Jsou to dobrá zvířátka, pilná zvířátka.“

„Ale někdy píchají!“ dobíral si jej pater.

„Jo, to dělají, ale to je pro starého včelaře jako políbení. Lidé dovedou píchat hůř a jedovatěji!“ Starý muž pokýval hlavou s vážným obličejem. V životě zažil spoustu trápení. „Tak tedy chcete vosk, otče?“

„Samozřejmě, na svíčky!“

„Tolik svíček nehořelo nikdy ve steinfeldském klášterním kostele, co vy jste sakristiánem. Ale je to dobré, když hoří svíčky. Musí hořet spousta svící, z dobrého vosku. Časy jsou zlé a mnoho lumpů se toulá našimi lesy. Mnohdy je člověku pořádně úzko, když jde za tmy domů. Zlý zde rozehrává svoji hru, ten

zlý, otče Heřmane!“ Včelař se spěšně pokřičoval.

„Zlý nemá žádnou moc nad lidmi, kteří jsou dobrého srdce!“ utěšoval jej kněz.

„Ach, to vy neznáte, vy jste dobrý muž, ale o ďáblu moc nevíte. Znáte tu historku o Duyvenském kameni? Poslouchejte, já vám ji povím. Už je to víc než dvě stě let. To se snažil ďábel v podobě krásného rytíře jménem Fariant dostat do doprovodu urozeného pána Siegbolda z Ahru. Šlechtic byl veselý muž, který se rád díval korbeltu na dno a nechal často troubit lovecké halali. Fariant, ten čert, si myslel, že jej lehce dostane do svých spárů. Ale jednoho dne stoupl šlechtici do nosu pekelný zápach a snažil se zbavit nebezpečného společníka. „Chtěl bych si postavit lovecký zámek v eifelském lese,“ řekl mu a Fariant se přátelsky nabídl, že mu s tím pomůže. Zdi rychle rostly a Fariant vlastníma rukama přinášel těžké kameny. Rychlost stavby byla obdivuhodná, vyrostly sály i věže. Když byla budova dokončena, rozhlédl se Fariant a odplivl si, až se země otřásla. Najedné věži uviděl kříž, který tam šlechtic nechal připevnit. „Co tam dělá ten kříž?“ rozčílil se čert. „Viděl jste už někdy klášter bez kříže?“ odpověděl Siegbold se smíchem. Tu čertovi došlo, že se nechal napálit, a ve vzteku vzal obrovský kámen a mrštíł jím, co nejdál mohl. Tak to je historka o Duyvenském kameni a založení steinfeldského kláštera.“

„Pěknou pohádku jste vyprávěl!“ smál se Heřman.

„Pohádku?“ ohradil se starý včelař. „Zeptejte se starých lidí v celém kraji a řeknou vám totéž. A od té doby bloudí ďábel lesy a bažinami a slídí kolem klášterních zdí. Věřte mi, že ten zlý tudy obchází. Včera

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU
MODLITBY NA ÚNOR 1999

Úmysl všeobecný:

ABY EUTANAZIE A NAPOMÁHÁNÍ K SEBEVRAŽEDNÉMU UKONČENÍ ŽIVOTA NEOHROŽOVALY ŽIVOT TĚCH NEJSLABŠÍCH, ZVLÁŠTĚ NEMOCNÝCH V POSLEDNÍM STADIU.

Úmysl misijní:

ABY CÍRKEV VE VIETNAMU MĚLA DOSTATEK PASTÝŘŮ A TĚŠILA SE ÚPLNÉ NÁBOŽENSKÉ SVOBODĚ.

Úmysl národní:

ABY FARNOSTI NACHÁZELY ÚČINNÉ CESTY K OBNOVĚ A PROHLUBOVÁNÍ SVÉHO ŽIVOTA Z EVANGELIA, ZE SVÁTOSTÍ A ZE VZÁJEMNÉHO SPOLEČENSTVÍ.

v noci jsem viděl malé plamínky mezi stromy v lese. To jsou čertovská světýlka, a proto je dobře, že v kostele hoří hodně svíček ke cti našeho Pána!“

„Vidíte samá strašidla!“ smál se pater Heřman. „Ale můžete mít pravdu, že kde hoří Boží světla, tam nemá zlo žádný přístup.“

Heřman šel domů do kláštera a přemýšlel. Vosk držel opatrně v ruce. Ledový vítr bičoval bažiny i pole, která byla zakryta sněhem. Když šel přes Duyvenský les, zdálo se mu, že mezi stromy se míhají podivné postavy. „To budou jen lidé, kteří sbírají větve!“ uklidňoval se mnich. Pak povznesl své srdce nad pozemské stíny: „Všechna díla Páně, velebte Pána...“ mumlal si pro sebe. „Ledy a sněhy velebte Pána...“ modlil se Danielovu modlitbu. Jeho ruce opatrně držely vosk, který si vyzvedl, aby mohl vyrábět svíčky. Uvědomil si, že nese v rukou také kousek krásného Božího stvoření. Cítil v něm dech rozkvetlých luk a vůni nesčetných včel, a jeho ruce z něj vyrobí hořící dar Bohu, který bude svítit na oltářích klášterního kostela.

Byl již večer, když Heřman vstupoval do kláštera.

„Heřmane, dnešní noc dávej dobrý pozor!“ řekl Frís Egbert, jeho spolubratr. Heřman měl totiž dnes do půlnocní mše svaté držet hlídku. „Podezřelí lidé

se motají kolem kláštera. Neslyšel jsi minulou noc výt psy? V Himerodu se vloupali banditi do sakristie kostela a ukradli několik cenných kalichů. Takže, Heřmane, dávej pozor! Nemám hlídat s tebou? Mám v rohu schovaný opravdový fríský pozdrav pro nezvané hosty, mohli bychom jim tím udělat díru do hlavy, aby jim tam zasvítilo slunce.“

„To není třeba, Egberte, já budu dávat pozor!“ odmítl sakristián pomoc.

„No, tak dobré pořízení!“

„Dobrou noc, Egberte!“

Všichni v klášteře šli jako vždy včas spát. Ještě tu a tam slyšel Heřman kroky, ale pak vše ztichlo.

Jak Heřman miloval ticho! Nikdy jindy se nemohl tak soustředěně a vnitřně modlit jako v tichých nočních hodinách před matutinem, kdy svítlo jediné světlo – věčné světlo před svatostánkem. Tu cítil Heřman Boží blízkost, věčnou lásku, která naplňovala jeho srdce. V nočním tichu byl šťastný. Cítil dobrotu naší nebeské Matky, která mu byla tak blízko, jako když mu vlastní maminka doma v horečkách pokládala ruce na čelo. Nejenže cítil její dobrotu, ale viděl ji stát před sebou ve vsí dobrotě a nádheře. Noční hodiny patřily jen jemu, proto odmítl i Egberta, aby s ním hlídal.

Pokračování příště

Dětský domov »Shalom« – bez etnických rozdílů

Když francouzský premiér Jospin předával Burund'ance Markétě Baranktiseové francouzskou cenu Za lidská práva, dostala se do středu pozornosti země, která zatím na sebe poutala pozornost jen negativními zprávami. Burundi prožívá nejtemnější období svých dějin. Politicky a etnicky motivované konflikty mezi kmeny Hutu a Tutsi rozdělily zemi a zničily v masakrech celé rodiny. Při bratrovražedných bojích zahynulo od r. 1993 na 200 000 Burund'anů.

Ďábelský kruh násilí

Dnes je v Burundi přibližně 280 000 utečenců, kteří žijí v uprchlických táborech. Před terorem, který se šíří již od doby vyhlášení samostatnosti v roce 1962, uprchlo do ciziny 290 000 Burund'anů, především do Tanzánie. Ještě stále probíhají v některých provinciích boje mezi hutskými milicemi a vládními jednotkami. 90 % příslušníků kmene Hutu žije v ustavičné hrůze z možných přepadení. Krvavé srážky, které znamenají stovky mrtvých, jsou na denním pořádku.

»Chci sloužit svému národu«

K těm několika málo, kteří se staví aktivně proti tomuto fanatismu, patří 41letá Markéta Baranktiseová, která pochází ze

zámožné rodiny Tutsiů. Jelikož patřila k elitě, dostalo se jí v internátě v hlavním městě Bujumbura vynikajícího vzdělání. Když se po několika letech vrátila do svého rodného města Ruygi, měla před sebou kariéru učitelky.

Ale všechno dopadlo jinak. Markéta protestovala několikrát u vlády proti nerovnému zacházení s hutskými dětmi ve státních školách. Byla za to propuštěna. Zahájila soudní proces proti státu a vyhrála jej. Její přátelé jí radili, aby opustila zemi. Byly zde vážné obavy ze zinscenované autonehody, jak se to v Burundi často stávalo.

Ale paní Baranktiseová zůstala. »Studovala jsem, abych sloužila svému národu,« řekla tehdy a vrátila se zpět do Ruygy, kde začala pracovat pro tamní diecézi, dokud krvavé srážky mezi válčícími skupinami nedosáhly vrcholu. Tutsiové uspořádali hon na příslušníky Hutu v ulicích Ruygi. Skupina vyzbrojená kameny a mačetami se přiblížila až k budově diecéze, kam se mnoho lidí uteklo ze strachu před smrtí.

V krveprolití zachráněno 25 dětí

Markéta vyšla vrahům vstříc a žádala, aby ušetřili ty, kteří jsou v biskupské budově, ale marně. Dostala ránu mačetou, ale jako Tutsi byla ponechána na živu. 79 lidí, kteří hledali útočiště v kostele, bylo hrozným způsobem povražděno.

DĚTI – BUDOUCNOST SVĚTA

Jestliže budoucnost světa patří dětem, pak se budoucnost otevírá především před zeměmi třetího světa. 87 % všech dětí a mládeže žije v rozvojových zemích. Zatímco ve střední Evropě tvoří mladší 18 let méně než 20 % obyvatelstva, v rozvojových zemích tento podíl je více než dvakrát vyšší. Bohužel většinou patří tyto děti k těm vrstvám obyvatelstva, které jsou obzvláště krutě postiženy bídou. Podle odhadu odborníků počet »dětí ulice« leží mezi čísly 100-200 milionů. Dalšíh 250 milionů dětí ve věku mezi 5 až 14 lety musí pracovat za podmínek nedůstojných člověka. Téměř každé druhé z nich nemá vůbec čas navštěvovat školu. 250 000 chlapců a děvčat bylo přinuceno sloužit v armádě jako vojáci. Dostanou za to poprvé v životě alespoň pár bot. Tato situace je v převážné míře důsledkem obrovského zadlužení rozvojových zemí, pro které nyní Jan Pavel II. požaduje úplné promínutí zahraničních dluhů.

Podle zahraničních pramenů

Uprostřed panujícího chaosu se nicméně zraněné Markétě podařilo ukrýt 25 dětí, a tak jim zachránila život. Tento den se stal smutnými narozeninami dětského domova »Shalom«. Toto jméno se mělo stát motivem pro její další angažovanost.

Za pomoci svých přátel a Mezinárodní charity vznikl v Burundi v následujících letech jedinečný projekt. V třech centrech je umístěno 300 dětí ve věku od 6 měsíců do 16 let, které v krvavých srážkách přišly o své rodiče. Pečuje o ně 40 spolupracovnic, které se starají také o 500 externích dětí, které potřebují pomoc. Ty jsou sice doprovázeny některým členem rodiny, který přežil, ale potřebují další péči a pomoc.

»Shalom« – nový začátek

Ale »Shalom« není žádný sirotčinec ve vlastním slova smyslu. »Je to přechodné místo, kde se pokouším vyzbrojit děti tak, aby mohly najít nový začátek,« vysvětluje paní Markéta Baranktiseová. Většina těchto dětí prožila neuvěřitelnou hrůzu a mnohé z nich budou na její následky trpět celý život. Ale v domově »Shalom« se učí, jak si navzájem pomáhat a vytvářet prostředí, ve kterém neexistuje rozdělení mezi Tutsi a Hutu.

Toto etnické rozdělení, které ovládá svět dospělých, mezi dětmi v Shalomu neexistuje. Děti Tutsi i Hutu se učí žít spolu pod jednou střechou. »Protože mají účast na stejné bolesti, mají právo na stejné zacházení.«

Takové prohlášení je v Burundi nebezpečné, protože nezapadá do žádného schématu vládnoucí strany. V Ruygi žijí vrahové nerušeně vedle rodin svých obětí. Explozivní napětí mezi nimi nechává velmi málo prostoru pro smíření.

Několikrát unikla Markéta jen o vlásek vražedným útokům. Kromě práce pro své děti angažuje se Markéta Baranktiseová také jako partnerka rozhovorů pro lidská práva. Pro rodiny, jejichž příslušníci byli uneseni, představuje často jedinou naději.

Tato žena širokého srdce ztělesňuje svým domovem »Shalom« prorocký protinávřh k temné a krvavé skutečnosti v Burundi. Cena francouzské vlády Za lidská práva jistě neudělá žádný hluboký dojem na burundské extrémisty, kteří ovládají páky násilí. Ale vyznamenání může přispět k tomu, že Markéta Baranktiseová získá širší mezinárodní podporu pro svou nenahraditelnou práci na poli usmíření.

Podle DT

Společnost, která se vysmívá rodinám s mnoha dětmi a zlehčuje tak bohatství, které je v nich skryto, je navzdory propagovanému kultu mládežnické přestárlá, mrtvá a morálně zchudlá.

Andreas Chrisam

* * *

Jsem povolán, abych něco udělal, nebo byl něčím, k čemu nikdo jiný není povolán. Bůh mi ve své prozřetelnosti přídělil na zemi místo, které nikdo jiný nemá.

John Henry Newman

Virtuální pasti

V Katechismu katolické církve čteme: Rodiče jsou v první řadě odpovědní za výchovu svých dětí. A na jiném místě: Věda a technika vyžadují, pro vlastní vnitřní význam, bezpodmínečné respektování základních měřítek mravnosti, musí být ve službě lidské osobě, jejich nezcizitelných práv, jejího ryziho celkového dobra ve shodě s plánem a vůlí Boha. (KKC 2294)

O tom, že v dnešní době máme vážné problémy jak s výchovou, tak s technikou, není snad třeba nikoho přesvědčovat. Snad jen dodejme, že průmysl spojený s rostoucími technickými možnostmi se stále častěji lstivě vkrádá do našich domovů a útočí na naše děti. A co je horšího, jelikož si neuvědomujeme opravdové důsledky technických novinek, sami je nosíme dětem jako důkaz naší lásky.

Nejdříve nikdo nevěřil ve škodlivé působení televize, pak se vysmívali varováním před neomezeným přístupem dětí a mládeže k počítačům. Svítící monitory přitahovaly jako magnet a zdály se být více přesvědčující než alarmující varování psychologů, sociologů a lékařů. Na důsledky jsme nemuseli čekat příliš dlouho. Neobyčejný nárůst dětské kriminality, nezvyklé krutosti, narušení rodinných vztahů (kontakty mezi rodiči a dětmi jsou ztíženy v důsledku několikahodinového soustředění jedněch i druhých před obrazovkami televizorů a počítačů), vznik počítačové závislosti zvláště u dětí a mládeže oslabují jejich možnosti rozumové i psychické. Tyto svítící skříňky, které donedávna byly symbolem materiálního statusu rodiny, ukázaly se nakonec ve svých důsledcích jako vážné nebezpečí.

Žijeme v době elektronického průmyslu, která tíhne k stále většímu odcizení lidí ve společnosti. Nové a nové vynálezy způsobují, že se uzavíráme v umělé vypreparovaném světě, ve kterém válčíme s příšerami nebo překonáváme překážky, které

programátoři vymysleli. Proč se stýkat s lidmi a zabývat se jejich problémy? Přece si můžeme vybudovat svůj vlastní svět. Internet nám dodá všechny potřebné informace, pobyt ve virtuálním světě nám dovolí bez stresů a bez odpovědnosti prožívat nejnepřirozenější příhody. Jenom já a obrazovka – veliký oceán samoty.

Dnes je módní všechno, co je umělé. V květináčích »rostou« mistrně ozdobené umělé květiny, děti už nepotřebují živé kotě ani kanára, protože mají své virtuální miláčky v nových elektronických hračkách. V každé z nich »bydlí« hned několik zvířátek. Stačí si jedno vybrat a začít se o ně starat. Tak virtuální psík nebo koníček dá najevo, že chce žrát, kdy je třeba za ním uklidit, kdy se s ním pomazlit. Pak je »spokojený« a dítě, kromě toho, že hledí na malickou obrazovku, žije ve stálém napětí, protože když nesplní včas jeho očekávání, zvířátko »umře«. V dětském srdci zůstane bolest, která ovšem není k ničemu.

V rozporu s názorem výrobců těchto »zvířátek« vůbec nevzrůstá vnímavost dítěte, ani se neučí pečovat o druhé. Citlivou vnímavost není možno rozvíjet uměle, odtržené od života, od konkrétních situací a citových vztahů k druhým lidem a k přírodě. Copak nás může uchvátit krása panenky, když nevidíme její pravý obraz, přírody, když necítíme vůni květů, neslyšíme, jak šumí koruny stromů?

A co s dětmi, které po první umělé »smrti« konstatují, že není třeba si dělat starosti? Stačí stlačit patřičný knoflík a ob-

Proč nám Bůh nemůže zabránit v konání zlého? Protože nechtěl, aby lidé byli automaty, ale chtěl je stvořit podle svého obrazu, tedy svobodné. Jestliže někoho milujeme každou žilkou svého srdce, chtěli bychom, aby na naši lásku svobodně odpověděl. – Bůh nás miluje nepředstavitelně a ponechává nám svobodu k radikálnímu rozhodnutí: dává nám možnost buď to milovat, nebo lásku zavrhnout, vyzařovat něco ze vznešeného společenství s Kristem, nebo se od něho odtrhnout a nechat tak jiné, aby žížnili po živém Bohu. Bůh nám ponechává svobodnou volbu, ale nedívá se na člověka nečinně. Trpí spolu s ním.

Matka Tereza

jeví se nový pejsek! Cynismus, s jakým se tu manipuluje s nejnižšími dětskými city, je doslova zarážející. Nejhorší je, že většina rodičů nehodnotí hračky z tohoto hlediska. Jako v jiných oblastech, móda je hlavním a dostačujícím rádcem.

Výrobci těchto hraček nezůstali jen u zvířátek. Můžete si pořídit také malé děťátko, které poroste, anebo... a přijde další. Jsou tu ve škatulce i dvojice zamilovaných, ale to už je pro starší, kteří si tak mohou nahradit své vlastní city...

Jak je vidět, stále více roste řetěz zařízení, která nás odtrhu-

jí od skutečného života, nejen od jeho starostí, ale i od jeho radostí, krásných společných chvil štěstí, které dávají životu nenahraditelný smysl. Proto je třeba udělat všechno, abychom pro vlastní neznalost nebo nedostatek obrazotvornosti nezbařovali děti možností autentického prožívání toho, co jim Bůh určil. *Rodiče jsou prvními vychovateli dětí.* Necht' tedy uskutěčňují tuto výchovu, ať ukazují svým dětem, jak pěkný je skutečný svět a jak krásní jsou opravdoví lidé.

Rodina Radia Maria 3/98

Překlad -Iš-

VATIKÁN – Situace v některých evropských zemích byla důležitým tématem 1,5 hodiny trvajícího oběda, kterého se na pozvání papeže Jana Pavla II. v sobotu 16. 1. zúčastnil kardinál Miloslav Vlk spolu s dalšími členy přípravné komise pro přípravu II. mimořádné synody o Evropě. Papež se podrobně vyptával na aktuální situaci života církve v některých zemích převážně střední a východní Evropy. Velkou pozornost věnovala hlava katolické církve situaci v Rusku a v pobaltských republikách. Rovněž Česká republika a současný vývoj vztahů mezi církvemi a státem byly předmětem zájmu Svatého otce. Kardinál Vlk informoval o stávající fázi rozhovorů mezi církvemi a státem a o formování vládní komise, která se má u nás těmito tématy zabývat. Hovořilo se i o smíšené komisi na mezinárodní úrovni (Svatý stolec – Česká republika), která se má zabývat vztahem katolické církve

a státu z pohledu mezinárodního. Papež se rovněž ptal na zdravotní stav prezidenta republiky a jeho otázka „Jak se má Havel?“ patřila i v době prezidentské nemoci a rekonvalescence ke konkrétním projevům papežovy starosti o zdraví českého prezidenta.

Dalším tématem rozhovoru byla příprava evropské synody a zvláště první kapitola připravovaného synodálního materiálu, která se týká analýzy situace v Evropě, způsobu myšlení a otázek člověka současné doby.

Kardinál Vlk navštívil během své návštěvy Vatikánu rovněž oddělení mezinárodních vztahů Státního sekretariátu, které v těchto dnech obdrželo dopis premiéra Miloše Zemana. Po rozhovorech, které na tomto úřadě vedl, se kardinál Vlk domnívá, že zájmem Svatého stolce je brzké ustavení jednací komise a následné zahájení rozhovorů s naší vládou. **ČBK**

Sestra Emmanuela píše

15. ledna 1999

Pochválení budte Ježíš a Maria!

Lékařská skupina, která v dubnu 98 v Itálii vykonala testy na vidoucích, ukončila své práce posledním testem na Mariji. Ještě než budou uveřejněny definitivní výsledky, dr. G. Gagliardi sdělil už nyní v dokumentu z 12. 12. 1998, že po sedmácti letech zkušenosti zjevení tyto osoby nevykazují poruchy jako jsou transová disociace nebo ztráta smyslu pro realitu. Podle studií provedených během extáze stav vidoucích nevykazuje hypnotický trans.

Jasně řečeno, tyto vědecké zkoušky dovolují konstatovat, že vidoucí nejsou manipulováni, že nehrají komedii a že stav extáze, který zůstává nevysvětlen, v ničem nenarušuje jejich normální chování v každodenním životě. Nebyla zaznamenána žádná patologie. Jistě, žádný aparát nebude moci zaznamenat to, co se pro vidoucí odehrává „za závojem“, ale je pozoruhodné, že žádná z těchto studií nevyvrací ani nezpochybňuje to, co říkají, že zakoušejí. Jak jednou zdůrazňoval prof. Joyeux, „je snadné lékařskými testy vystopovat fabulanty. Ale ne každý „vizionář“ je ochoten se jim podrobit!“

Připomínáme, že oficiální zprávy svatyně vycházejí v Press-bulletin Medjugorje každou druhou středu a na Internetu v několika řečech: <http://www.medjugorje.hr>

Listy, které každého 1. a 15. posílám pro EDM (sdružení „Enfants de Medž“ – „Děti Medž“), jsou neformální a je možno je najít francouzsky, anglicky, španělsky, polsky na příslušných internetech (v textu i „adresy“).

Od prvních dnů Medjugorje, se sv. Panna obracela zejména na mladé. Vskutku: zvolila 6 mladých z vesnice a sama se jim

zjevila jako dospívající jejich věku. Mladé žádala, aby seskupili další mladé, aby pod jejím mateřským vedením byli formováni v modlitbě. Konečně, nikdy se netajila tím, že mladí jsou její „nadějí, její největší nadějí“. A jednou, když mluvila o Sv. otci, což je zřídka, vyzvala ho, aby „shromažďoval křesťanský lid svými slovy a kázáními a šířil, zejména mezi mladými, poselství, která dostal od Otce ve svých modlitbách, když ho Bůh inspiruje“ (Jeleně, 16. 9. 83).

Dnes je Medjugorje opravdovou točnou pro mladé, do té míry, že na posledním festivalu (98) jich bylo 15 000, nepočítaje tisíce mladých, účastníků ostatních poutí. Tento dopad Medjugorje na mladé lidi celého světa je milost příšlá z nebe, vždyť publicita takřka neexistuje. Když mladý člověk najde pramen života, uzdravení, vnitřní proměnu, svědčí o tom svým přátelům a oheň šíří od úst k uším. Mladí vědí, že to, co je čeká v Medjugorje, nemá nic společného s bezprostředními radostmi, které jim nabízí svět, ale hledají tam tu velkou potřebu života, kterou jim nabízí Maria: obrácení, volbu cesty ke svatosti. Tato náročná a krásná cesta jim dává objevit pravý smysl života, po němž zoufale touží.

Mnozí nyní připravují svůj program 99. Rezervujme si několik dní pro Medjugorje a pomozme jednomu mladému dostat se tam! V nepřetržitě proudící pouti bude festival v obvyklých termínech: 31. 7. – 6. 8. 99, na téma „Otec, pramen života“. Mezi předvídanými interventy dva „noví“: P. Tim Deeter (Američan), pastýř, jakého mladí hledají, vždyť jeho ohnivě slovo a veliká otevřenost srdce vůči nim jdou ruku v ruce. Jo Croissant (manželka Efraima, zakladatele Společenství Blahoslavenství): její inspirované svědectví umožňuje mladým smířit se s jejich tělem, s jejich životem a s Otcem, jejich Stvořitelem.

V tomto roce Otce si vezměte k srdci, být tím mostem mezi srdcem jednoho mladého člověka a Srdcem Otce, podle modlitby Jana Pavla II: „Dej, aby dar jubilejního roku nám byl dobrou příhodnou, rokem velkého návratu do otcovského domu, kde ve své veliké lásce očekáváš ztracené děti, abys jim dal polibek odpuštění a pozval je ke svému stolu, oděné do slavnostního roucha.“

Drahá Gospo, srdečně Tě vítáme jako Matku života; nes nás k životu!

Sestra Emmanuela

Etiopie – Náboženští vůdcové vyzvali vládu své země, aby nadále nedělala žádnou válečnou propagandu. Státní informační kanály obou států nadále vyvolávají konfliktní nálady a postoje. Komitét katolíků, evangelíků, pravoslavných a muslimů zahájil týden modliteb za mír mezi Eritreou a Etiopií.

Angola: Misionář postřelen – Františkánský kněz a řádový představený Valdir Numens Ribeiro v Angole byl těžce zraněn příslušníky angolské armády. Tento kněz chtěl chránit misijní stanici v Kibale před drancováním. Františkán je ve vážném nebezpečí života.

Indie: Protesty křesťanské menšiny – Asi deset tisíc křesťanů protestovalo v indickém státě Meghalaya proti potlačování náboženské svobody hinduistickou vládou. Již před několika týdny protestovalo několik tisíc křesťanů v Delhi proti násilným útokům hinduistických fundamentalistů. Útoky odsoudila také Indická biskupská konference.

Výzva k dialogu – Iránský prezident Mohamma Jatami vyzval ke křesťansko-muslimskému dialogu. Hovořil o tom jak ve svém novoročním poselství, tak v rozhovoru s apoštolským nunciem v Iránu arcibiskupem Romeo Pancirolim. S touto výzvou se obrátil i k iránským křesťanům.

Nejkatoličtější země – Brazílie, ve které žije 118,4 mil. katolíků, tedy téměř 75% obyvatelstva, je největším katolickým státem na světě. Na dalších místech se nachází Mexiko, Spojené státy, Filipíny a Itálie. Vyplývá to z Katolického almanachu, který vyšel ve Spojených státech. -sks-

DUCHOVNÍ OBNOVA PRO LAIKY Pořádá katolická komunita Institut Miles Jesu – Brno

Pro muže svobodné i ženaté

od 17 do 35 let: Termín: 26. – 28. 2. 1999

Téma: „...Mistře, co dobrého mám udělat, abych dosáhl věčného života?“

Přihlášky a informace: Miles Jesu, Kamenná 59, 639 00 Brno, tel: 05/ 43215265

E-mail: mjbbrnomen@brn.czn.cz

Pro ženy od 17 do 35 let:

Termíny pro rok 1999:

12. 3. – 14. 3. • 7. 5. – 9. 5. • 18. 6. – 20. 6. • 3. 9. – 5. 9. • 26. 11. – 28. 11.

Přihlášky a informace: Miles Jesu, Viniční 69, 639 00 Brno, tel: 05/ 43215265
E-mail: mjbbrnoladies@brn.czn.cz

OPRAVA TELEFONNÍCH ČÍSEL

Křesťanský domov mládeže u sv. Ludmily, Francouzská 1/585, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, nabízí výhodné ubytování v centru Prahy o jarních, velikonočních, letních a podzimních prázdninách, májových dnech, včetně stravování pro jednotlivce i celé skupiny. V KDM je křesťanská kavárna s příjemným posezením pro ubytované i veřejnost. V KDM lze uspořádat různé školicí akce, odborná nebo duchovní setkání, pracovní semináře, primiční, svaatební, promoční hostiny, křtiny a podobně.

Objednávky u pí Stříteské:

Tel.: 0602 878 333, 02/22 51 52 11,

fax: 02/22 52 03 19, záz.n.: 02/24 25 29 44.

DIES DOMINI – DEN PÁNĚ

67. Nedělním klidem mohou denní starosti a úkoly dospět zase ke své správné dimenzi: hmotné věci, kvůli nimž se rozčilujeme, ustoupí hodnotám ducha; lidé, se kterými žijeme, dostanou setkáním a klidným rozhovorem opět svou pravou tvář. Dokonce i krásy přírody – často pokažené vládcovskou mentalitou, která se obrací proti člověku – lze znovu objevit a intenzivněji zakoušet. Neděle jako den, kdy člověk uzavírá mír s Bohem, se sebou i se svými bližními, se pro člověka stává pozváním, aby obnoveným pohledem sledoval podivuhodná díla přírody a nechal se upoutat zázračnou a tajemnou harmonií, o které sv. Ambrož říká, že „neporušitelným zákonem svomosti a lásky“ spojuje rozličné prvky vesmíru ve „svazek jednoty a pokoje“. (111 – Hex. 2, 1) Člověk si podle slov apoštola víc uvědomuje, že „všechno, co Bůh stvořil, je dobré, a nemá se zavrhovat nic, co se přijímá s díkyvdáním. Vždyť je to posvěceno Božím slovem a modlitbou.“ (1 Tim 4, 4–5) Když tedy člověk po šesti pracovních dnech – ve skutečnosti je jich pro mnohé už jen pět

– hledá čas oddechu a lepšího zaměstnání s dalšími aspekty vlastního života, pak to odpovídá skutečné potřebě. Věřící však musí tyto potřeby uspokojit tak, aby nepůsobil škodu důležitým výrazovým formám své osobní víry i víry společenství, jak se projevují slavením a svěcením dne Páně.

Je tedy přirozené, že se křesťané zasazují o to, aby i při zvláštních danostech naší doby civilní zákonodárství dbalo na jejich povinnost svěcení neděle. Je pro ně v každém případě povinností svědomí uspořádat nedělní klid tak, aby se mohli účastnit slavení Eucharistie a zdrželi se prací a činností neslučitelných se svěcením neděle, s nedělní radostí a se zotavením potřebným pro duši i tělo. (112 – srov. CIC, can 1247; Kodex východního círk. práva kan. 881 § 1.4)

68. Vzhledem k tomu, že samotné zotavení, nemá-li vyústit v prázdnotu nebo se stát zdrojem nudy, potřebuje duchovní obohacení, větší svobodu, možnost kontempace a bratrského společenství, vyberou si věřící z možností kultury a pobavení nabízených společností ty, které se nejlépe shodují s jejich

životem podle evangelia. Takto viděno, získá nedělní a sváteční klid „prorockou“ dimenzi tím, že posílí nejen absolutní primát Boží, ale i primát a důstojnost člověka vůči požadavkům společenského a hospodářského života a jistým způsobem předjímá „nové nebe“ a „novou zemi“, kde osvobození od otroctví potřeb bude definitivní a dokonalé. Zkrátka, den Páně se tak naprosto autenticky stává i dnem člověka.

Den solidarity

69. Neděle má dát věřícím též příležitost věnovat se činností milosrdenství, lásky k bližnímu a apoštolátu. Vnitřní účast na radosti zmrtvýchvstalého Krista musí obsahovat i plné sdílení lásky, která pulsuje v srdci Zmrtvýchvstalého: neexistuje radost bez lásky! Ježíš to sám prohlašuje, když dává „nové přikázání“ do souvislosti s radostí, kterou on daruje: „Zachováte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce, jako já zachovávám přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce. To jsem vám pověděl, aby moje radost byla ve vás a aby vaše radost byla dokonalá. To je mé přikázání: abyste se milovali navzájem, jako já jsem miloval vás.“ (Jan 15, 10–12)

Liturgická čtení

Neděle 14. 2. – 6. neděle v mezidobí

1. čt.: Sir 15, 16–21
 Ž 119(118), 1–2.4–5.17–18.33–34 Odp.: 1b
 2. čt.: 1 Kor 2, 6–10
 Ev.: Mt 5, 17–37

Pondělí 15. 2. – ferie

1. čt.: Gn 4, 1–15.25
 Ž 50(49), 1+8.16bc–17.20–21 Odp.: 14a
 Ev.: Mk 8, 11–13

Úterý 16. 2. – ferie

1. čt.: Gn 6, 5–8; 7, 1–15.10
 Ž 29(28), 1a+2.3ac–4.3b+9b–10 Odp.: 11b
 Ev.: Mk 8, 14–21

Středa 17. 2. – Popeleční středa

1. čt.: Jl 2, 12–18
 Ž 51(50), 3–4.5–6a.12–13.14+17 Odp.: srv. 3a
 2. čt.: 2 Kor 5, 20–6, 2
 Ev.: Mt 6, 1–6.16–18

Čtvrtek 18. 2. – ferie

1. čt.: Dt 30, 15–20
 Ž 1, 1–2.3.4+6 Odp.: Ž 40(39), 5a
 Ev.: Lk 9, 22–25

Pátek 19. 2. – ferie

1. čt.: Iz 58, 1–9a
 Ž 51(50), 3–4.5–6a.18–19 Odp.: 19b
 Ev.: Mt 9, 14–15

Sobota 20. 2. – ferie

1. čt.: Iz 58, 9b–14
 Ž 86(85), 1–2.3–4.5–6 Odp.: 11a
 Ev.: Lk 5, 27–32

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	14.2	15.2	16.2	17.2	18.2	19.2	20.2
Antifona	919	934	949	270	270	270	270
Žalm	784	783	783	783	783	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	920	935	949	271	272	271	272
Antifony	920	935	950	1107	1198	1214	1229
Žalmy	921	936	950	1108	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	923	938	953	274	277	281	284
Antifona k Zach. kantiku	693	939	953	274	278	281	284
Prosby	924	939	953	274	278	281	284
Záv. modlitba	693	939	954	275	278	282	285

Modlitba během dne:

Hymnus	925	940	954	273	273	273	273
Antifony	925	940	955	273	273	273	273
Žalmy	926	940	955	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	927	943	957	275	279	282	285
Záv. modlitba	693	943	957	275	278	282	285

Nešpory:

SO

Hymnus	915	929	944	959	268	269	268	268
Antifony	916	929	945	960	1193	1208	1224	286
Žalmy	916	930	945	960	1193	1209	1224	808
Kr. čtení a zpěv	918	933	947	962	276	280	283	286
Ant. ke kant. P. M.	693	694	948	962	276	280	283	287
Prosby	918	933	948	963	277	280	283	287
Záv. modlitba	693	693	948	963	275	278	282	289
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

JOSEF JANŠTA • LITERATURA PRO DĚTI...

**DĚTSKÁ KŘESŤANSKÁ BELETRIE, KTEROU VÁM PROSTŘEDNICTVÍM NAŠEHO ČASOPISU DNES NABÍZÍME,
POCHÁZÍ Z PERA AUTORA, KTERÝ MÁ DLOUHOLETÉ ZKUŠENOSTI V PRÁCI S DĚTMI JAKO JÁHEN A KATECHETA.**

Noví kamarádi

V rodině Veroniky, Táni, Jakuba a Honzy se společně čtou příběhy, povídá se o nich a rozhovor je zakončen modlitbou. Texty knížky posloužily původně jako soubor scénářů v Radiu Proglas. Pro děti 8 až 13 let.

Brož., A5, 208 stran, 128 Kč

Záhada úsměvu a další příběhy

Svědectví o tom, co dokáže způsobit upřímný úsměv. Vhodné pro děti a mládež od 10 do 15 let.

Brož., A5, 182 stran, 120 Kč

Nejsme zlí

Děj knížky začíná automobilovou nehodou, kterou zavinil otec rodiny. Mnoha lidmi odsouzená rodina se jen těžko vymaňuje ze špatné pověsti. S obtížemi se prosazuje pravda a spravedlnost. Pro děti a mládež od 9 do 15 let.

Brož., A5, 160 stran, 69 Kč

Uzdravení

Na příměstském sídlišti šikanuje parta výrostků sourozence Vávrov. Obě strany tohoto konfliktu se dostávají v průběhu

dalších událostí do situací, ve kterých se rozhodují přerušit řetěz násilí a hledat mravnější východiska. Pro mládež 10 až 15 let.

Brož., A5, 186 stran, 106 Kč

Odpuštění

Příběh o vnitřně zraněných dětech, které nacházejí lék v usmíření. K desátému roku Desetiletí duchovní obnovy – Ježíš Kristus, Pán dějin. Vhodné od 9 do 15 let.

Brož., A5, 168 stran, 60 Kč

Mladí apoštolové (2. vydání)

Příhody děvčat a chlapců, kteří svým křesťanstvím přitahují nevěřící okolí. Příběh pro mládež 9 až 15 let.

Brož., A5, 162 stran, 58 Kč

Tomášek I. a II. díl (2. vydání)

Příběh malého hrdiny ukazuje, že i ve všedních chvílích života lze naplno žít podle křesťanských zásad. Vhodné pro děti od 5 do 10 let.

Brož., A5, 222 stran, 99 Kč

Tomášek III. a IV. díl (1. vydání)

Brož., A5, 395 stran, 63 Kč

Evička

Tato knížka vznikla jako protějšek "Tomáška". Poznáváme zde sílu žitého křesťanství, které se otevírá okolí a přijímá ty, kterým doma chybí láska. Pro děti 5 až 10 let.

Brož., A5, 144 stran, 54 Kč

Růženec (2. přeprac. vydání)

Příběh o tom, co dokázala víra v Boha a v Pannu Marii v nevěřícím okolí. Vhodné pro děti a mládež 10 až 15 let.

Brož., A5, 148 stran, 59 Kč

Desatero (2. vydání)

Příběhy k jednotlivým přikázáním Božího zákona. Pro děti a mládež od 13 let, vhodné pro katechezi i samostatnou četbu.

Brož., A5, 122 stran, 43 Kč

UPOZORNĚNÍ! – 1. února 1999 bylo změněno telefonní číslo naší záslukové služby. Nové číslo má následující podobu: **068 / 550 04 31.**

**Pláceno předem
706 035**

Novinové výtahy

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1